

Anna Szakáli

Szakáli Anna

PILLANTÁS

TALÓI
2004.

Szakáli Anna

Pillantás

Szakáli Anna

Pillantás

Írta:
SZAKÁLI ANNA

Nyelvhelyesség:
BEMNÉ DR. SCHNEIDER MÁRIA

A kötetben látható képek TÁLOS ÁGOTA zamárdi festőművész alkotásai. ©

Felelős kiadó:
SZAKÁLI ANNA

ISBN

Minden jog fenntartva © 2016

Nyomdai munkák:
CENTRÁL PRESS NYOMDA
Kaposvár

Felelős vezető:
NAGY LÁSZLÓ, ZSOLDOS LÁSZLÓ

Ajánlás Dórától

Öröm kézbe venni Szakáli Anna – beceneve Szani – ötödik, Pillantás című önálló verseskötetét.

A kötet címadó versében gyönyörködhetünk először, de a csillagok szépséges ragyogása jelen van az *Álom csillagfényvel*, a *Tövises az út a csillagokig*, a *Csillagpor*, a *Csillagok gyűlése* című költeményeiben is. A hulló csillagok csodás látványa megjelenik a *Sötétség jön* című négysorosban, és fényük felvillan a *Csillagfény* című versben is. Annát érdekli a kozmikus világ: *Csillagkapun átlép a pont, Távolság*.

„de vágyom a magasba,
hol csillagok gyűlnak”

és eltűnődik, milyenek lehetnek a „csillagvárosok”.

A költőnek reménye van a „csillagvilágban” való találkozásra is (*Ne búcsúzz!*). A csillagok fényét azonban felülmúlják a Nap sugarai (*Ötven Nap-haiku*). Az ő számára a két legfényesebb csillag:

„két kicsi napvirág,
Kincső és Hajnal.”

A több mint százötven verset tartalmazó kötetet a költő öt fejezetre bontja. Ezek: Pillantás, Didergő fény, Hozzánöttem, Tűz és hamu, Múlik az idő. A válogatás többnyire a 2012 és 2016 közötti alkotói korszak versei, de következő kötete, mely előkészítés alatt áll (*Szélhajtó küsz* címmel), szintén tartalmaz majd ezekben az években született verseket.

A magyar nyelv szépségéről valló költő, verseiben megfogalmazza a természet csodáit: *Várok, Hozzánöttem, Tóparti látomás*. Az egyes évszakok szépségét: *Tavaszi, Tavaszi szélben, Őszi előjáték, Ősz nyitja kapuját, Eljött az őszi, Asszonnyá érett az őszi* című versei őrzik meg számunkra. Őszintén vall szűkebb hazája – Zamárdi – iránti vonzódásáról. Kiválóan közelíti meg a magyar táj szépségét, a Balatonhoz való kötődését, a magyar tenger neves eseményét: *Kékszalag futam*.

Költeményeiben hangot ad hazaszeretetének:

„Te vagy szülőföldem, anyám és apám,
te drága, te szent, te éltetsz hazám...”

Ezt az érzését több versében is megerősíti: *Béke, Katonasírató, Hozzánöttem, Korok és sírfeliratok, Október 23*.

Kiválóan érzékelteti az egyik legszebb emberi érzés, a szerelem magasságait az *Angyal, szárnyakkal, Hozzád vezet, Ölelés, Szerelmes ének, Akkor is, Szemedben láttam, Otthonteremtők*, és a szerelem mélységeit a *Marionett, Csók könnyekkel, Ha hadnád magad, Különös csillag, Mosollyá rándult* verseiben.

Anna őszintén vall a hitéről a *Szent Kristóf, Bevonulás* versekben, a saját jelleméről, lelkéről is (*Ha karácsony lennék*), töpreng az idő múlásán (*Kié lesz a magány?*, *Magányba futnak az évek, Öregedés, Foltok kezemen*), és az elmúláson (*Elhal a szó, Szálló rózsaszirm*).

Kifejezi az egyes személyekhez fűződő szoros kapcsolatát: *Anyám árnyéka, Apám emléke, Öreg barátomnak, Tiszta tekintet, Egy kedves teremtés* verseiben, és kiemeli legjellemzőbb tulajdonságaikat.

Erős érzelmi szálak kötik őt legkedvesebb családtagjaihoz (*Papírrepülő, Várj engem!*), és sok barátjához. Ezt igazolják az egyes személyeknek ajánlott költeményei: *Gyász, Szállatok hamvak, Mankó, Erzsébet néni*. Tiszteleg a színésznőnek, Latinovits Zoltán (*Latinovits*) emléke előtt, de foglalkozik a negatív emberi vonásokkal is: *A fősvény, A balga*.

Anna néha érdekes versformát alakít ki (*Siker, Forró sóhaj*), szép hasonlatokat használ, gondol az idegen szavak jelentésének magyarázatára, valamint mozaikszavakat: THM, eN eS Dé, és szójátékokat is alkalmaz: *Őszi légy(ott)*.

„Az Isten Egy.
Az ember: EGY Én Is Ég.”

A költő hitvallása: „Nekem egy dolgom van,
józnak maradni.”

S valóban, bár Anna több neves elismerés birtokosa és sikeres kötet kiadója, mégis megőrizte szerénységét:

„maradok, aki voltam:
szépet álmodó,
de mindig józan”

Anna „Angyal, szárnyak nélkül”, akivel, ha a költészetről, az irodalomról társalgok, részeiben és teljességében szeretné megismerni az egész világot.

Saját szavaival élve: „siker, ha írásod könnyeket csalt
szemek tükrébe.”

Drága Anna! Verseid többsége valóban könnyeket csalt szemem tükrébe...
Legújabb kötetedhez, kedves olvasóid nevében is sikereket kívánok.

Alkotói barátsággal

Maurer Teodóra

Szántód, 2016. október 15.

I. PILLANTÁS

Pillantás

Sokáig vártunk.
Fenékig ürült a pohár.
Bánatkerék lendített
az ég felé,
míg szomorú pillantásunk
összeütközve
zuhant egymás mellé.

2014. április

Csillagragyogás

Emlékek közé lopózik arcod,
egy hang, egy kép,
egy elmúlt pillanat,
mikor csillagfénné
nem simogattalak,
pedig de szerettem volna!

Gyertyalobogás játszik
sötétbe hajló esten,
ide álmodlak megint,
mosolyod szívembe festem,
lelked tiszta, mint a hó.

Ha gondolataid
most elém tárnád,
tudnám, mennyire szerettedél.
Könnyeimen át látnám,
szemedben a fény,
benne a csillagragyogás
mennyit ér.

Fenn is ragyog egy kiválasztott,
fénye áthajol minden időn,
hogyan emlékezzem rád,
mert homályos a holdvilág,
mióta nem mondom neved.

Már magamba temettelek.
Nem rögzös göröngyök közé,
lelkem imázsamolyán ülő,
rejtőző lélekké zsugorodtál,
már velem maradsz
mindörökké.

Fénysugár suhan
az űr fekete bársonyán,
szaporítani a csillagok sorát
előre tör a végtelenen át,
birtokba veszi
az örök csend világát.

2015. október

Álom csillagfénnyel

Ahol én repültem vagy szálltam,
testemben voltam,
vagy testetlen formában?
– ott ismeretlen bolygókat
sodort az eszterlánc.

Porfelhő-hasadékban,
üstökös magjába rejtve,
tüzes katlanú tomboló tűztáncban
születő törvény mennyei terve.

Mágnes térben izzó tűzgolyó
határán vonzás, taszítás.
Megremegtet az iszony.
Idegenek nekem más bolygók,
sejtjeim megálljt kiáltanak:
„A Földhöz tartozom!”

Csillagok fénye nem ejt rabul,
visszavágyom a Föld porába.
Földanyától születtem,
elhagyni nem tudom.

Láttam táguló, összeroppanó teret.
Kezdet és vég kísértett,
mint Évát Lucifer.
Tovább menjek?
Visszaforduljak?

Eszmélve földi valóságra,
törlöm izzadt homlokom.
Csillagok között jártam,
álomban? Vagy valóságban?
Kitárt ablakom pislogó
égi gyémántjait nézem:
hazataláltam.

2016. január

Tövises az út a csillagokig

Tövises az út a csillagokig,
ha a csillag nem az égben,
a Földön leledzik,
s keresni kell, mint az igéket.

Tövises az út, mely hozzád,
aranyló fényhez vezet,
s előtted hódolnom kell,
cipelve egy megtépázott életet.

Tövises az út, míg szíved
acélja felpattan,
s megláthatom önmagam,
szegény koldust, ki esedez.

Tövises az út, nádist járó,
zsombékos süppedék,
hajnali harmat mosta lábam
botladozva siet eléd.

Tövises út vezetett hozzád,
egymást segítve, mászva,
hogy együtt bukjunk alá,
ringó csónak vitt a nászra.

Szerelem mélységeibe
kábult-zuhantan estünk,
s merültünk a hűvös vízbe,
hadd csókolja lázas testünk.

Tövises hullottak alá,
elénk tárva a csillagok titkát,
melyek fényüket nem az égben,
itt, a Földön ragyogtatták.

2014. január

Csillagpor

Csillagpor-ember honnan, hova?
Rabul ejt a teremtés mítosza?
Lelked testbe csomagolt sors.
Porból por, lélekből fény,
Isten kezéből születő lény,
tagadod létét, pedig Ő az,
ki végtelen hullámban
csillagok porát szórja szét,
és őrzi az I. G.*-ét.

2016. január

*Isten, Gát = törvény, amit ember nem hághat át.

Csillagok gyúlása

szemembe néztél
ruhátlan voltam

eszem felülírta az ösztön
nem volt két test

nekünk köszönt a hajnal
ezután
mindig megvetette
ágyát az est

a sötétben
ablakon át néztük
csillagok gyúlását

fényeik szemünkbe lopódtak,
hogy csókjainktól hajnalra
kialudjanak

2014. május

Tólos Ágota: *Dream (Álom)*.

Négy csillag az égen

Halottak napján
meghalok én is.
Veletek sírok.
Könnyem éget.
Tűzben halálba táncolt
négy ifjú semmivé lett.
Hazájuk földjén,
kik vérben mártóztak,
vad, bitorló had,
Székelyföldön
vérbe mártotta zászlaját,
négy székely legényke
piros vérébe.

Fütyülték a nótát,
kik tűzön futtatták,
s utolsó sóhaj vitte égbe
négy székely legényke
könnyes fájdalmát.

Lelküket a kárhozat,
vasra vert láncokat
ki veszi le, az átkot,
ki adott el népet, országot?!

Halni kellett, mert magyar volt.
Sírjuk kőkereszt alatt
rejtí vadrózsa bokor,
s csak a falu tudja,
mi történt egykor...

Hát értük tedd legalább!
Hosszú menetben
sírd el bánatát,
vigyétek a zászlót,
s könnyeit anyjának,
négy székely legényke
szomorú sorsának.

Ha felnézel az égre,
látsz milliárd csillagot,
de csak az a négy
mindennél fényesebb,
Isten székhelyénél
csak az a négy ragyog.

Értük tedd legalább,
hogyan hosszú útra mész!
Arcuk benőtte a fű,
csontjuk porlad rég,
de mutasd meg a világnak,
hogyan élsz, hogyan élsz!
Hogy akkor is élsz!

2013. október

Csillagfényes éjszaka

ünnepi csend, gyertya sercen,
lobbanó láng, fény az éjszakában,
fejfák alatt, felett, csillagok fénylenek,
elringat krizantémillat,
s föltámad a csillagfényes
emlékezet

2013. november

Sötétség jön

Sötétség angyalai
– hulló csillagok –
lopják az égről
a fáradt Napot.

2013. május

Színek, vonalak, foltok

Színek, vonalak, foltok,
képzelt, sosem volt világ.
Minden ecsetvonás új szín,
újabb álmokat hív,
lelkem így csalogat a fényre.
Éjt nappalra, nappalt éjre dobva,
néha dohogva kel
életre a festék,
ilyenkor bennem a világmindenség,
máskor betemet a magány.
És akkor kész a kép,
öröme akkor enyém,
ha kezem ölembé ejtve megpihen,
s lábam lóbálva ülhetek
a csillagos égperemen.

2015. május

Valaki vigyáz

Derűt hozol eltévedt napok
homályos fátyolán át,
elaggott szívünk érzi,
van még nyár,
árad még ránk a selymes fény,
mert valaki kitárt karokkal
vigyáz a galaxis tengelyén.

2014. március

Ne búcsúzz!

Ne búcsúzz!
Még találkozunk
a csillagvilágban,
hol öröm az élet,
s én addig
emlékeimben őrzöm
pillantásod,
lelkemben ölelésed.

2015. július

Csillagokra nézek

Mélységek homálya
dereng fejemben,
a csillagokra nézek,
onnan hallom,
nevemet mondog.
Döbbenet
hangod tisztasága,
ahogyan élni szólítasz,
s dicséred
virágok illatát,
szellő hűvösét,
felkelő Nap fényét,
és biztatsz haladni tovább,
mert egykor
neked adtam mosolyom,
s én ma este is
a csillagokra nézek,
arcod látom
az ég bársonyán,
nekem ma is
te vagy az ígézet.

2014. június

Alkony

felhőpárnára hajtja fejét a Nap,
kabóca szólal, éji zenész

fenn az égen, alkonyi sötétben,
egy csillag ragyogni kész

2013. október

Kozmosz

izzó csillagok között
féregjáratok,
fekete lyuk és kvazár,
sárgolyók, izzó napok,
kvantumok mikrovilága
épít számtalan lakhelyet,
hol teremtmények
küzdenek, és birtokolják
a Dé eN eS-t.

2014. november

Időalagút

Sötét űr tátong szemed előtt,
az irdatlan messzeség távol,
sejtroppantó, hideg katarzis
csak egy kis tüzet hiányol.

Ám fagyos űrt ölel a sugár,
szépet ígérő szín, csalfa álom,
hiába pislog csábos szemmel,
egy sehol sem volt utazáson.

De ha belépsz a mindenség
sohasem látott kapuján,
mely időtlen időn repít át,
elragad egy színes hurrikán.

Magába zár egy másik világ,
szédítő, suhanó forgás:
sárga-piros, zöld-kék örvény,
kerengő dervisutazás.

Hová vezet e szín-alagút?
Dimenziók mely járatába?
Sötét pokol vagy menny ajtaja
nyílik szöglete sarkába?

S ha a sárga-piros
a piros-fehérral fut össze,
változik-e a szín-szabály,
az isteni örök rögeszme?

Repülök! Karom kitárom.
Legyen! Engedjetelem utamra!
Ide a test soha el nem jut,
csak a lélek kicsi sugara.

2014. november

Kezdet és vég

Amikor a Kezdet elindult,
az Úr megrezzent egy pillanatra,
s míg ez meg nem történt,
az embernek nem volt arca.

És jöttek a golyók,
lyukat hasítani a térbe,
rendeződni egységbe,
középre tűzték a Napot.

Együtt repültek a galaxis
hatalmas szárnyán,
hogy elérjék az Egyetlent
a középpont táján,

Ahol önmagába roskadva
gyűjt tömeget és erőt,
hogy fényként lövellje ki
– ha újra eljön a Kezdet -
az Ős Velőt...

2015. december

Csillagkapun átlép a pont

Fényköteg karol, felemel,
félelemtől nyöszörgő hang felel.

Csillagkapun átlép a pont,
„lenni vagy nem lenni” halmaz,
ultrarövidhullámon fut a hang:
„Uram, irgalmazz!”

Tűzgolyó-ölelés áldozat,
magához ránt a kárhozat.

2015. március

Távolság

Hunyorít az est,
fény-árnyék zuhan a falra,
sóhajok nem hatnak
hatalmas bolygókra.

Távolsággal nő a csend,
ott nem suhan madár,
ott az idő szégyenében
megtorpanva áll.

Ott csakrába bújik a Nap,
itt az élet egyszerű magba.
Átható fénycsóvát hasít
árván pörgő galaxisra,
másik oldalán sötét palást,
mely félig betakarja.

Egyedül vagyok itt lenn,
kicsi, védtelen,
de vágyom a magasba,
hol csillagok gyúlnak,
hol sarki fény emel koronát
a kék üveggolyónak.

2014. március

Csillagvárosok

Zuhanó száguldással
hova tart a csillagváros?
Milliárdjai között van-e más,
halott vagy élő bolygó?
S melyiken él ember
vagy ahhoz hasonló?
Szeretném tudni,
bár félem e tudást,
a jövő hoz-e
lángpallosú pusztulást?

S miközben elárvulunk
tetteink láttán,
újra és újra megfűjjük
a kürtöt,
hogy érces hangja
jajongva sírjon:
Isten kertjében vajon
mit keres az ember,
ki magára hagyottan
küszködik a keservekkel,
célját sem leli létének,
az isteni titkot
ugyan ki fejtené meg?

2016. január

Aranycsillagok

Kiesi ország,
mégis aranyban fürdik.
S ez olyan tézis,
mely nem vitatható.
Valaki közölünk
elszántan küzd a páston.

Vér cseppen evezőlapáton,
feszül a gerinc íve,
százhuszat ver szíve,
csapzott haja arcába hull...

Csatára fel, fiúk!
Csatázni fel, lányok!
Figyelő szemek
merednek rátok:
Cíti-us-Altí-us-Fortí-us!*

Lelketek fénye lebben,
arany-ezüst-bronz úttal
csillagok hullnak,
egyesülni bajnokukkal.

Aranycsillagok!
Tettük szívünkben ragyog,
s bennetek mi,
bennünk ti éltetek,
bajnok magyarok!

* gyorsabban, magasabbra, erősebben

2013. november

II. DIDERGŐ FÉNY

Ha itt vagy

Ha itt vagy, boldog a mosoly,
szerető szíved átkarol,
magához ölel a magány,
utat tévesztett botlásából
egy kéz, egy erős kar,
fiam aggódó tekintete kísér,
míg elcsukló hangomtól
megriad a lelkem.

2014. március

Pillantás

Sokáig vártunk.
Fenékig ürült a pohár.
Bánatkerék lendített
az ég felé,
míg szomorú pillantásunk
összeütközve
zuhant egymás mellé.

2014. április

Egy ránc

Egy ránc az arcon, sorsvonal.
Kívülre ült a bánat.
Megtört fény a szememben:
Nem talállak! Jaj, nem talállak!

2014. július

Talány

Köszön,
búcsúzik,
feloldva
megkötöz.
Megbocsát,
de nem felejt,
fogadkozik,
de nem tesz
semmit.
Zuhanása
tehetetlen,
bűnt okol
a bűnhődés,
szerelme
temetetlen.

2015. január

Szemedben a fény

Ragyoghat a hajnal,
fényszilánkká törhet
a felbukkanó Nap íve,
felidézve gyémántkorong sugarát
szemedben látom.

Már soha nem tekintesz
a szférán túlra,
mégis benne ragyog
a szivárvány húrja,
s pillantásodban didereg,
csenddé alszik a fény.

2015. július

Tólos Ágota: Kék madár – pasztell kép

Mégis veled

Vágyaink kúsznak köröttünk,
lassan összeáll a csend,
mint a Törvény, úgy lesz örök,
ami köztünk végérvényes.

Ezen a létsíkon
ez a Rend érthetetlen,
hiába fejtegetnék a Vének,
önmagába bújik a titok-húr,
előbbre csak annyira visz,
mint éji tűz fénye,
mely hajnalra hamvába hull.
És a Rend, hogy veled vagyok,
pedig régóta nem álmodok
semmi eszméletlenséget.
Az a fonál, ami megtart,
ágyunk felett lebeg,
egyik kezemmel azt fogom,
a másikkal a kezed.

2015. május

Senkié vagy

Senkié vagy. Önző éned
morc akarat.
A mindenség kesergő
hangját hallod,
szomorúság ködén
nem lépsz át,
csábos mosolyban
füröszködött önteltséged.

Senkié vagy. Magadnak
őrzöd hiúságod,
bejárhatatlan út.
Nap porát nem tapossa lépted.
Bilincs van közöttünk vagy gát?
Konok teremtés. Jó éjszakát!

2014. február

Nincs szó

nincs szó, nincs aranyos álom,
benned él gyermekségem,
belül tép mostohaságom

érezem, rám lehel a végzet,
arcomon nem gördül könny,
de aggódom érted

már nem jön tavasz,
kócoságod sem ugyanaz,
tükrodd csendben ígézed,
ráncaidon látom,
az a nap erre táncol,
majd elrabol téged

de kell, hogy örülj még,
ráér a messzeség,
mert ha nem találalak,
az lesz a veszteség,
engem öl a bánat,
szívem feketében
sötétebb, mint az ében,
s elkopnak a szavak,
mielőtt örömbé vonnák lelkem

2015. május

Sebeden a heg

Üres szavakat ne mormolj,
úgyis elkopnak, mint az idő.
Már ne várj semmi újra,
csak egy kedves hangra,
míg sebeden a heg
kiforr jó vastagra.

2015. július

Hozzád vezet

Balaton csendje riad.
Valaki énekel.
Egy dal, egy emlék.
Sóhaj és gondolat,
mintha nem itt lennék.
Kései szivárvány
épít hidat a partok közé.
Hozzád vezet
a rajta ballagó emlékezet.

2014. augusztus

Akkor is

Ha megfeszülök,
ha tálcára teszem szívem,
ha ömölve hull könnyem,
ha oltalmamra a világ kel
pecsétet tenni igazamra,
akkor is te vagy a győztes,
mert nem hagylak el...

2015. február

Virrasztás

Belehorkol álmomba az éj,
virraszt a lámpa, őrzöm
tenyerembe hajtott fejjel,
hajnalt vár az álmom...

2014. május

Rejtőzködés

rejtsd el magad,
érted jönnek,
csúf emberek
gúzsba kötnek,
bújj el,
rejtsen sűrű ág,
testvérek közt
lángvirág

bújj el ráncok
mögé csúszva,
bújj el a Nap
mögé kúszva,
fénylő szemed
gomb, ha rejt
mosolyodba
bút kevert

bújj el szemem
csillagába,
lelkem fénylő
mosolyába,
hogyan kel
a fényes Nap,
mutassad meg
önmagad

szellő nyomába,
ha lépkedsz
virágmezőn,
hogyan ébredsz,
már ne rejtőzz,
bennem vagy

2015. január

Jöjj, kedvesem!

Felkel a Hold, ránk ragyog,
jöjj kedvesem, itt vagyok!
Itt a kezem, ha félnél,
ha a partra átérnél.

Lámpa virraszt, ragyogó,
fél a bagoly, nem száll alá,
kezed tőlem el ne vedd,
én vagyok itt s az éji csend.

2015. augusztus

Szabad-e

Érzések
bús gyötrelmei
mit sem érnek,
ha fáj a dal,
és fáj az ének.
Szabad-e siratni,
ha valaki társtalan?
Ha elfut mellette az élet,
ha elhagyja a hűtlen szerető.
Ki tudja, mivé lesz a zöldellő mező?

2014. október

Szerelmedből nem

Szerelmedből nem fűzhetek
hibátlan gyöngysort,
de szemed tükrében
új életre ébredek.

2014. július

Elhagytál

Csomagból ki sem bontott
öltönyön siklik kezem.
Mögötte, benne nem te vagy,
már hiába a simogató mozdulat.
Elhagytál.
Hová siettél? Még tart a nyár.
Fáj az emlék, elraboltak
jósolt szavak,
az a másik lett igaz.
Régi ölelésed ráncot éget rám,
fáj múltó szerelmem,
mely az idő sodrában elhamvad.

2014. március

Ölelés

Komor napokon, mikor az ablakon
bekoppant a lassú léptű idő,
könny pereg, sós cseppet nyálnak
ráncos ujjpercek, s roppanó vállal
megtörik a csend.

Szerelmem akarod,
hát ölelj, megadom magam
az alázat kínjainak.
Megadom magam ölelésnek,
csóknak, hamis bóknak.

Erős vagyok és vad, törpe nem lehet,
ki szerelmet ad. Ezt hordozom
bőröm alatt, ezt hordozom testem sejtjeiben,
félelmem berkeiben, ma még az enyém vagy.

2014. október

Világ közepén

Világ közepén fekete csillag
rejt magába szemed sugarát,
peremén írisz-hologram
ragyogtat egy rózsát.

Könnycseppet maszatol ujjad,
földre pottyánó briliáns hasad
ezer karátú szilánkra,
csak a virág marad a helyén,
és szemedben a fény...

Nyálcsorgató kávéillat száll,
hörpintésre eltűnik a varázs,
csészére borul, zokog a kanál,
ajkad ízében cukor, tej,
Omnia-aromát ölel a perc.

Szemed villanó lüktetése
örökre szívembe égette
a találkozás rózsza-pillanatát,
és nem felejtetem
a csésze egyszerű vonalát...

2015. március

Szerelmes ének

Virág vagy, égő rózsza,
hajnalban nyíló égi fény,
hozzád futok, visz a lábam
meglelni liget rejtekén.
Ékes hangon dalom szólal,
ajkam lassan ajkadhoz ér,
tűzmadár tolla felragyog,
hullnak apró csillagok,
csendben állunk alattuk.

2015. április

Marionett

Minden ujjamon zsineg feszül.
Engedjelek vagy tartsalak?
Szerelmünk bábjátékba merül,
felzokog egy marionett-alak.

Fonalak hálóján keresztül
örök ölelésben repülő pár,
galambok szárnyak nélkül...
Időtlen időben, mondd, ki jár?

Maradj még! Zengek neked
szerelem-himnusz éneket,
Lelkembe így zárhatom
meggyötört báb-lelkedet.

Táncolva ringunk a szélben,
tehetetlen sorsunk cibál,
de tartalak jó erősen,
el ne szakadjon a fonál...

2015. május

Fióknyitó

Bedobozoltál,
emlékeink között
szellemként járunk
fióknyitogató
éjszakán.

Kartoték szerint
olvassuk végig
eltűnt álmaink,
s azt, kik voltunk
hajdanán.

A megfoghatatlan
kisiklott kezemből,
ismeretlen maradsz,
miután becsukódunk,
visszatérve a nihil
titokzatos örömébe.

2015. július

Utánad

Zaklatottan állnak a falak,
kevés a szó,
visszhangoznak
kongó miértek,
és bágyadt „nem”
nyöszörgi bánatát:
Hová lettél?

Ölelem szívem, mert fáj.
Még tartom magam,
de megfojt a cikázó gondolat,
vibráló órák rohannak:
Hová lettél?

2015. április

Csók, könnyekkel

Első csókunk könnyeinkben ázott,
aztán volt még sok elfeledett,
galád és áldott,
de te voltál az első
szerelemmel megváltott.

Szívembe, bőrömbé
beleégetted magad – szólt-
s szeméhez nyúlt
letörölni a kéretlen
könnycseppet.

Néztem zavarát.
Szerelemünk bennünk ég ma is,
de szívünkben újra gyökeret vert
a krisztustövis...

2015. július

Szemedben láttam

Szemedben láttam arcom élet,
testemen kusza ágból font
tövis vágta seb ég, elmentél.

Gyűrött abroszon árva csésze,
alján sötét zacc barna lével,
beleírom neved a kanál nyelével.

2015. március

Gyönyöröd kísér

Valakit elhagytál,
valaki elhagyott,
találkozások
szövik újra a sorsod,
s fogadkozol:
Nem kötök új
bogot szívemre!

Törékeny akarat,
nádszálhajlító könnyű szél
bóklász ide-oda,
szerelmes szívre
nincs, aki törvényt írna,
tiltás sem emelhet
gondtalan magasba.

Pillanat ígéz:
Mégis kóstolj a mézbe!
Az elmúlás kapuján
gyönyöröd kísér be...

2015. január

Angyal, szárnyakkal

Szívembe rejtettem.
Ő az egyetlen,
kit boldogan ölelnék
ma is,
s ha karjába zárna,
fényözön hullna rám,
de messze sodorta
a szél.
Ha rá gondolok,
angyali tollpihe hull,
s fehérbe takar,
mint völgyet a tél.

2015. július

Érzés

Ébresztőt üzen a hajnal,
kitörli az éjt fényes sugarakkal,
mozdul a test,
arcod érintem lágyan,
szírmot tart a csészelevél,
egymásba fonják ujjaink az időt,
sóhajban szabadul az érzés,
hosszan, csendesen,
míg lassan levetkezem...

2014. szeptember

Ha hagynád magad

Szeretnélek,
ha hagynád magad.
Kibontanálak,
mint virág a szirmát.
Önfeledten,
öntudatlan
összeraknám
pártád
mirtuszát.

Újra látnám
szerelmünkben,
mint válsz teltté
az éj alatt.
Elmerülnék
szemed tükrében,
ha lenne benne
számomra hely,
lelkembe vésném
arcod élet,
hozzád bújva
megint élnék.

Elfeledném
árvaságom,
s őriznélek,
mint aki kincsre lel,
mint titkát őrzi
a Grál-kehely.

2015. augusztus

Álmomban

Fájdalom-béna csend szuszog,
ölelésben tűnt el a pillanat,
bánatra ez nem volt ok,
de szája nem nyílt mosolyra,
és fáj, ami nem volt,
életre nem ölelt karja,
és sohasem úgy,
ahogyan szerettem volna...
Nem maradt más
– eljátszott szerep –
és várni, hogy előjőjenek
ablakot nyitó emlékek.
Szemed beszél – a szó elkopott –
benne egy elmúlt világ
tompá fénybe borulva,
és ütemesen kopogva
hullik, egyre hullik
az időből elfogyó élet
málló tetőről korhadó padlóra.

2015. április

Várok

Várok. Kint előnt mindent
a Földet befutó hajnali fény.
Rigódal jelzi az idő közeledtét.

Harkály kopogtat, ibolya kéklík,
jácint bogos feje néz a Napra,
édes illatot hoz a szellő,
a mandula teljes díszben áll,
zsong-dong a virágerdő,
méhek raja nektárra száll,
s a bódító varázsban
minden mozdul,
csak lelkemben vénhed a csend.

Várom, szíved hozzám fordul,
elhozzon a tavasz, láss földi csodát,
ne csak odakünn virítson,
bennünk verjen tanyát,
élhessek még egy kicsit veled,
s majd kifakadnak
a bimbóba zárt levelek.

2015. március

Gleccser

Olvadó gleccser ájultan néz a Napra.
Cseppekben folyik el élete,
de készül mindent elsöpítő diadalra.

2016. január

Orgonajáték

Szivárványív vonalán
felbukkan, emelkedik
a habkönnyű buborékhang,
s megáll az eső mosdatta,
Nap csókolta föld felett,
majd alácsusszan
a lefutó dallam,
felidézi a gyerekkor
vidám érzetét.

Viszi a lelket magával
sodró fényei közé rejteni,
előcsalni elfelejtett emlékek
kuszaságát,
boldog ölelés,
szomorú gyász építette
emberi lét villanását,
már nem tudni, te voltál-e,
valaki más talán,
ebben a kakofóniában
megnyílnak az égi ablakok,
tükreikben arcod ragyog,
milliónyi hang a teremtés,
átölel, része vagyok,
magával ragad az orgonasípok
szférákba emelő hangja.

2016. január

Ez a nap

Ez a nap szerelem képét ölti,
emlékek ízét szívembe önti,
álmodik színes vágyat.
Perc mosolya fut veled,
bárhová bújsz, megtalállak,
s szerelmeddel kérkedem...

2014. szeptember

Különös csillag

Különös csillag tűnt fel az égen,
vészjósló terhe rám szakadt,
hiúság bűne uralta lelked,
elmosta a régi vágyakat.

Éji sötétben, szám szögletében
barázdát húzott egy újabb ránc,
szomorú emlék taposta lelkem;
hol az a bál, hol az a tánc?

Különös csillag ragyog melletted,
mellettem bánathegy gyűlik fel,
szilánkra hasadt lelkem tükrében
kérdés kérdésre nem felel.

Különös csillagod hamis fénye
kísér, mint választott rossz utad.
Hidd hűtlenségem,
vermét magad ástad.

Nem ismertél meg engem,
így társad sem lehettem,
lelki kapsok szabadsága
nem kötött hozzád sohasem.

Fájdalmam közönybe futott,
üresedő napok lassan eltemettek,
feneketlen éjszakák taszítottak
álmaink közé sorvadó szerelmet.

2016. január

Mosollyá rándult

Mosollyá rándult a belső remegés,
láttalak az utcán,
rám fagyott a nevetés,
fiatal nő után siettél karját érintve,
szemed nem hazudott,
tudtam, kéglire szövetkeztél akkor,
bár tagadtad a világ előtt,
zálogba tetted olykor az első csókot,
esküdtél nekem, de hiába, felismertelek,
ilyen az ember, ha gyáva.

2015. július

III. HOZZÁNÓTTTEM

Hozzánöttem

Hozzánöttem,
mint levél a fához,
virág az ághoz,
tavaszhoz kikelet,
orgonához illat,
tulipánok szirmához
a lepkék,
sorsomhoz
egy kedves emlék.

Hozzánöttem,
mint hajnalhoz a harmat,
hegyhez a völgy,
Balatonhoz berkek,
hullámok felett
messze futó felleg,
tóparthoz
fűzfák koszorúja,
aranyló mezőhöz
trillázó pacsirta.

Hozzánöttem,
s velem örülnek
a cikázó fecskék,
szülőföldjüket
el nem cserélnék
dús és gazdag
afrikai tájra,
kötélkeiket
nem viszik vásárra.

Bár megkerülik
a fél világot,
nem szabnak nekik
gátat az óceánok,
hónapokig repülnek,
mert ők is hozzánöttek
ehhez a földhöz,
ahol születtek,
ahol jöttüket várom.

2014. március

Nők a partról

(Szauder Rózsának és Kajdi Tiborné Icának)

Mint hegyek a nagy tó partján,
őrt áll az idő, hatalmas bálvány.
Ringón árad a víz hulláma,
meder szélén nádpalota várja.

Emléket susog róla a szél:
rohanó idő hová lettél?
Mennyi tett, mennyi közös csoda lett
sorsunk tartó oszlopa!

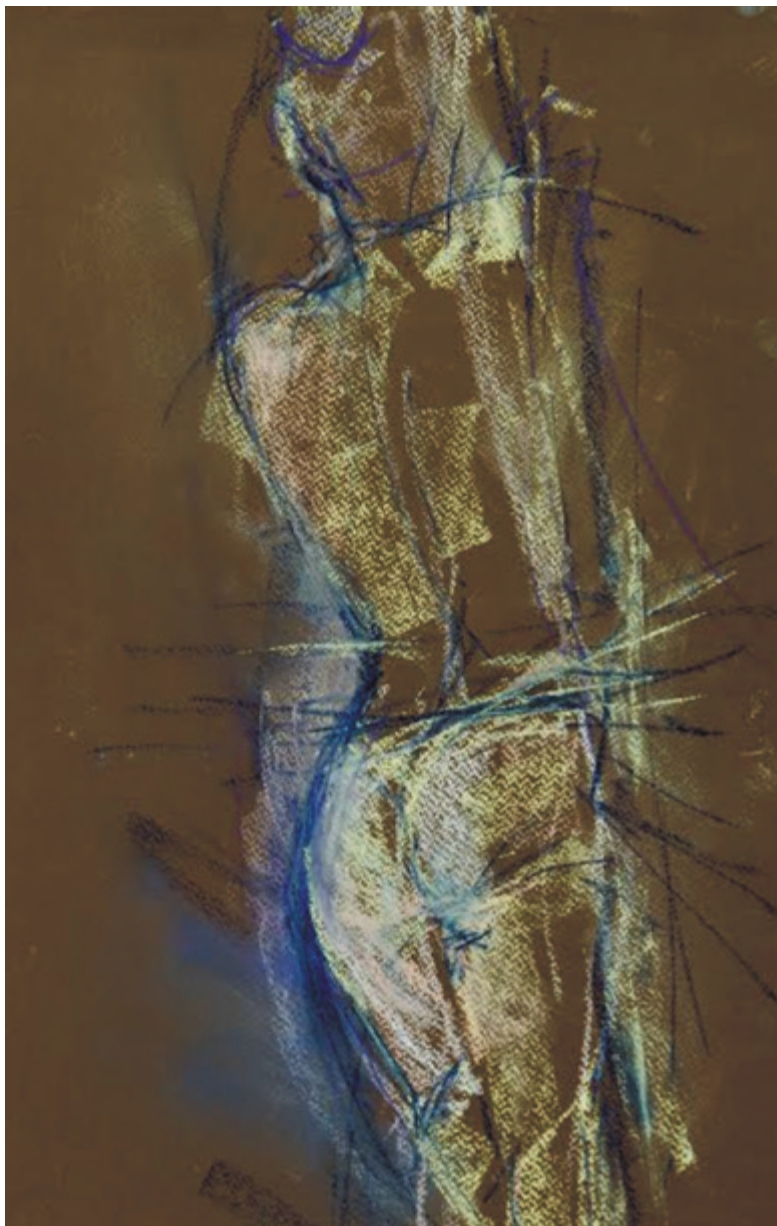
Ifjú korunkban – tavasz tüze égett;
vihár után új tükörképet vitt el a víz
csobogva rólunk, csillagok alól,
hol csak mi voltunk.

Ám a fák lombja már avarba szőve.
Hol az új hit, mely az égig nőne?
Megvívjuk harcunk a múlt idővel,
megvívjuk harcunk az eljövővel...

Gondtalan percek, selymes suhogás,
hűs habod most is gyógyító varázs,
benned a lélek ladikja csobban;
vén tó, tiszta tó, ki szeret jobban?

És ha az öröm partról partra ért,
szerető szívek – Nők a Balatonért –,
virágkoszorút dobnak a vízre.
Nők a partról! Ők áldoznak érte!

2014. március

Tólos Ágota: Barna akt – pasztell kép

Áttörnek a fények

Csak az a talpalatnyi föld,
az a miénk,
melyen kínjainkat jártuk.
Tudtunk szeretni?
Vagy csak félelmek közt
vergődve kiabáltunk,
keresve egymás örömét?

Mennyit licitáltunk!
Lelkünk veszködve bolyong
kietlen éjszakákon,
nem talállok,
a határt ezért járom.
Föltúrom a föld
frissen szántott hantját,
hiába küldi rám átkát
a Hold, a Nap,
lelkemben visongnak
az elmúlt évek és nyarak.

S te messze mentél,
hazug bölcsességek közé,
terméketlen köveké lettél,
vetetlen mag.
A papírtekercsen
áttörnek a fények,
az elmúlt évek
vissza nem térnek...

2015. augusztus

Emlékezet

Szuszog a város,
távoli kongó zajok
reccsennek az ég alatt,
valahol építik az új házat.
Gyerekkori képek
villannak elém.
Falu volt akkor,
nekem különbség
nem maradt,
csak tán az idő volt ifjú,
s ma én járom
öregebben az utat.

Csendes volt itt az élet,
ötvenhatban ágyú nem lőtt,
itt nem volt gyár,
„erős munkásosztály”,
csak dolgoz parasztok
adták a föld magvát.
Izgalmas helynek
ott volt a kocsmá,
a bolt, a Balaton-part.
Hírekért borbélyhoz jártak,
ki szabadnap fuvarozott
– este ajtajában vártak –
ő is másnaponta
borotválkozott...

Ma is ugyanazok az utcák,
száz év alatt sem
nőttek bennük bérkaszárnnyák.
Minden régít és újat
magunkba gyúrva,
korok szerint
– meghajolva – élünk.

Emlékekre újabb emlékek gyűlnek,
felszínre törnek, mint buborék a sörben,
s az emberek ma is boldogok,
talán csak egy kicsit másképpen.

2015. február

Tóparti látomás

Felfakad a forrás,
öleli a föld,
ezer szomjas árok,
melybe vizet tölt.

Hatalmas medence,
hullámok hazája,
mélyén kagylók, halak
nyugalmas tanyája.

Csak az ember zajong,
mindent birtokolna,
pedig az áldott Nap
őt is simogatja.

Legyezőként hajlik
a nádas rengeteg,
poszáta a fészket
nádszálla szövi meg.

Térdig vízben állva
egy ember pecázik,
csillogó fényektől
az arca nem látszik.

Hirtelenszél felkap,
magával elragad,
felülről látom
a suhanó partokat.

Platán alatt lépkedsz,
nem nézel felém,
kinyújtott karommal
vállad átölelném.

2015. március

Ha lesz még

Ha lesz még,
és vajon kié?
Féltőn kongat szívem.
Nagyasszony!
Tiéd hitem,
s neked ajánlották hazám:
„ha lesz még orcád*”,
te szeretett ország...

2014. július
(* idézet: Nagy Lászlótól)

Szálljatok, hamvak

(Kiszely József emlékére)

Szálljatok hamvak
didergő szélben,
hűs hullám ölében
leljen csendes álmat
egy szegény lélek,
ki szerette a világot
– ne feledjétek –,
őrt álló hegy és ég,
meséljétek róla.
Arról, aki felhők között száll
és mint a Nap,
szivárvány útján járva
bekukkant hozzánk néha-néha,
és itt marad velünk,
mert övé a szívünk.
Suhan vele a vitorla,
a víz, a szél, az, ki temet,
míg könnyet ont
a feltörő emlékezet.

2015. július

Fecskék

Ma láttam elmenni őket,
a dróton ücsörgő
fekete vesszőket.
Csirregő sisere sereg,
fecskék raja
repítő légben tekereg.
Hulló levélszőnyeg
már a fák alatt henyél,
messze sodorja
a szeptemberi szél.

2014. szeptember

Égig érő fa

szikla kiugró peremén
felhő ölelte vízpettyes ág,
csendes magányban tölgyfa leng,
él sok ezer éven át

szélvihar rontott tépett törzs
megdől a vad erő alatt,
villám hasította karján
ülnek vörös griffmadarak

ágai között más világ,
ember nem járta föld terül,
minden új kipattanó rügy
egy újabb életnek örül

lassan célhoz, az égig ér,
s ha letörik koronája,
magához vonja a fény,
hogyan kihajtson újra az élet ága

2014. november

Katonasírató

(Szent Mihály-hegy, Doberdó)

Álmok hozták haza,
fut a réten át,
kaszált széna lehelte illatát,
ott voltak mind, apa, anya,
testvérek és rokonság,
de ő csak fut, fut mezítláb...

Fájt az ébredés, a szürke ég,
bombafüst száll, emberhús ég.
Bánatkertben könnyek-vize folyó,
sárral telt, mély csapda vár,
lucskos föld, árkot szagató golyó.

Örökké fázni, bár tűz a Nap,
hideg rázza a csontokat,
szívekből kicsordul a vér,
ott bomba, itt könny
hullik az életért.

Bajtársak halnak sorban,
félelem rabolja a lelket,
lapulni sötét akolban,
kúszni szennyben, porban,
nincs irgalom,
csak becsület és akarat,
katonasors, sirató,
az asszonyok koszorút fonnak,
riadó sem ébreszti fel a holtat.

2014. szeptember

Éget a szó

éget a szó,
éget a láz,
éget a tett,
ha meggyaláz

tombol az ég,
tombol a szél,
tombol a víz,
ha partot ér

béke a csend,
csend a béke,
védelmező menedéke
az otthon, a ház

és nincs tova út,
nincs az a vágy,
melyért hazád
elhagynád

2014. november

Esztergom

oszlopain ország sorsa,
kőrisfák között idő dülöngél
Szalma Csárdában magyar nóta,
hídján határt lép, aki él
testek: attemplom homályában
lelkeik: fények honában

2014. március

Szentendre

Kövekre épült város,
dús gazdagság,
nagy haszon,
templomokban
szegény dőzsöl
a malaszton,
köszön istenének...

2014. március

Béke

Hófödte csúcsok, messze fehérség,
virág a réten, pengő kaszahang,
illatok a légben, zengő madárdal,
harangszó hozta emlékezet,
legelésző borjú, ki kapura mered,
az úton lovaskocsi halad,
vasárnapi misére ring a szoknya,
székelyharisnya és szalmakalap.

Valami nagy-nagy összhang,
ahol az ember embert elsirat,
és megálljt parancsol a Rend,
ahol a Nap nem éget, simogat,
a víz nem árad, inni ad,
szenvedni tisztán, dolgoosan,
langy esőben mártózni az ég alatt,
hogy meglelje a lelket az Ige,
mert a testnek meg kell születnie.

Az élet békéje, a lélek csendje ez,
s az öröm virága él közöttünk,
lenn és fenn, kinn és benn,
házainkban, templomainkban,
a szóban, a mosolyban,
felhőrpintett pálinkában,
székely zászlón ülő Napban,
kenyérben, búzában,
bölcső-jászlában:
Isten hozott hazánkban!

2015. december

Hazataláltni

Nem akarok hazataláltni,
inkább elbujdosom,
mindent eltemetek,
mert lehetett volna szebb,
teljesebb, még akkor is,
ha csak hétköznapi.

2015. július

Október 23.

Október! Örök bú,
élet vagy halál,
vasra vert rozsdás sötét,
vasra vert koszorú,
sohanelejeítsd-emlék.

Sírok százai jeltelen halom,
névtelen parcellatárs,
a gyilkos csendben
bitőkötél rándul:
Hol vagy, bajtárs?

Félelemveríték,
zubogó vér,
ordító fájdalom,
fogva tart a rács,
ronggyá vert test:
Hol vagy, bajtárs?

Örvény kering
kiürült lelkekben,
senki nem ölel,
senki nem simogat,
csak a szél,
a szél játszik
a kötél kibomlott,
rojtos végivel,
s fekete hollót riogat.

Nincs utolsó csók,
se kívánság,
rúgás, hasított hús,
volt árulás,
de volt tiszta szív,
bátorság, tudás,
hogy az ordas
egyszer odatesz,
s akkor majd nyűszítve
rejteket keres.

Tátongó sötét
dobja ki terhét,
így maradnak fenn
végtelenbe zuhanó
útjaikon a csillagok,
s bárcsak tudnátok,
hogy mind-mind
értetek ragyog.

2014. október

Latinovits

Bagolyvár málló falán alálópózik az éjféli.
Ilyenkor támad fel a hűvös balatoni szél.
Vajon oltalmat lelt-e itt lelked?
Vagy csak bánatod kicsit letetted?
A magány hidegében elméláztál-e a lét,
nemlét felett?
Sapkadomb tetején ültél-e
holdfénytől ezüstös éjben,
zenciskola ablakain kiszűrődő
hangok tükörében?
Emlékműként áll, nem robog a postakocsi,
Szindbád aludni tért.
Melocco véste kőarcod üzeni,
még mindig küzdesz az életért.
Elmúlt, elveszett a sors, mert fonala elszakadt.
Sírhalmodon kopjafa regél, meséli új,
mennyei sorsodat.

2014. december

Vitorlások (Kékszalag futam)

Vitorlát lenget gyenge szellő,
hajótest suhan hullám felett,
árbocáról sok színes zászló
parton állónak integet.

Könnyedén lebeg a vízen,
mint kicsi tollpihe, annyi csak,
rajtvonalhoz versenyezni
karcsú hajók siklanak.

Mindnek tatján kapitány áll,
zászlós, matróz-tengerész,
kötelek közt igazságot
azt tud tenni, ki merész.

Horgonyt vízbe! – szól a parancs,
vagy éppen: Vitorlát fel!
Időt futni vászon feszül,
csattan, ha szélnél csókra lel.

Felcsap a permet, megdől a sólya,
perdül a kormány, irány: Dél!
Közel a távol, már csak tíz bója,
s a győztes hajó célhoz ér.

Kék szalag lobog büszke vidáman,
kék, mint a víz Füred alatt,
győztes hajó árbocán lengve,
viselője ma diadalt arat.

2015. augusztus

Otthonteremtők

Gyorsan nőnek a falak.
Mész illata ül orrba, tüdőbe,
minden átveszi a friss szagot,
s ahogy az idő halad,
óránként születnek új gondok.

Verejték hull a habarcsba,
nyikorogva fordul a talicska kerék,
jólesik az étel,
habár csak estebéd.
A férj eszik mohón,
asszonya simítja hátát,
horkoló álomba zuhan a fáradtság,
fáradtságot álmodón.

Mint fészket épít a madár,
kitartó türelemmel gallyat
gallyra halmoz az ösztön,
az emberben is feltör a vágy,
otthon kell, hogy legyen család.

Ez az, mi erőt ösztökél,
egymást segíti asszony, férfi:
Kapaszkodj a vállamba, kedves,
tedd rám kezéd,
nem állhat utunkba sem tenger,
sem ember,
szívünkben égi kapocs...

Tágas ablakok néznek a kertre,
egy virág a fal felé hajol.
Arrébb még gyomok nőnek,
de közéjük egy viselős asszony guggol,
s kezei a tövekhez fészkelődnek,
kitépni a gatz az otthon szent hantjaiból.

2012. július

IV. TÚZ és HAMU

Anyám árnyéka

Szaporázom léptem,
el ne hagyj az úton.
Vállamon vizeskorsó
terhe kluttyog.
Néha kilottyan
a poros földre,
s tenyérynői foltként
ott marad kis időre.

Messze a szőlő,
szilvafák árnya vár,
hol megpihenünk,
s fejem öledbe hajtom.
Emlékeimben arcod,
hangod, pillantásod él.
Kopott fényképed előttem,
arcodon mintha bánatot látnék.
Ne térj vissza a szenvedésbe,
drága anyám! Te eltűnő árnyék...

2014. április

Foltok kezemen

Először egy volt,
aztán kettő,
majd egyre több jött elő,
arcpirító módon,
foltok kezemen,
folt a barna folton,
s az idő múlását
meg nem állíthatom.

2015. január

Szálló rózsaszirom

Anyám rózsaszirom,
ki mindig életre kel.
Világ terhét hordja,
ma még közöttünk él,
de mintha máris menne,
szeme égre réved,
mosolyog, mert így
könnyebb a lélek.

Néha zsebébe nyúl
féltő gonddal,
– csak el ne vesszen –
rózsafüzért őriz
aggodalommal,
s ha eszébe jut,
rögtön imát mond,
hogy legyen útravalója,
mert úgy van az,
ha szellő támad,
rózsaszirmok
messze szállnak,
s ha Isten int,
mennybe viszik
édesanyánkat.

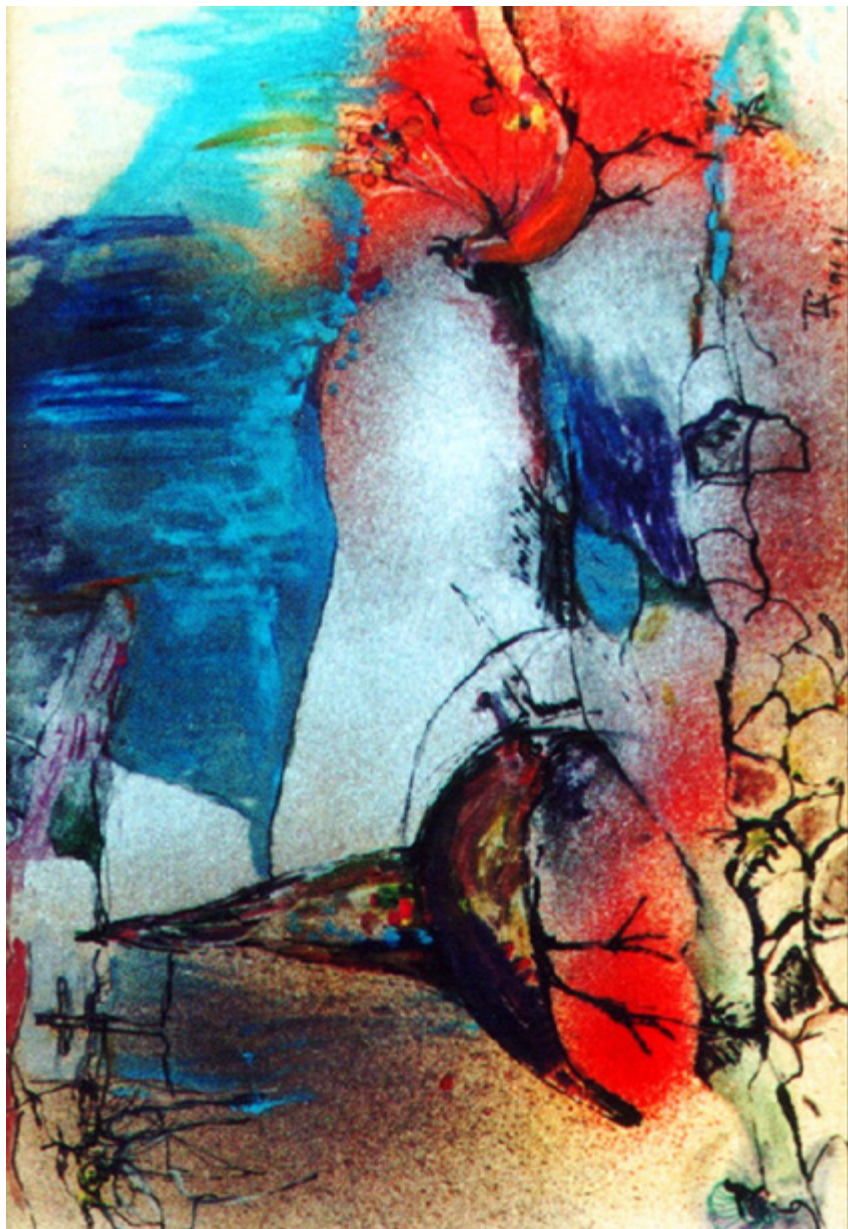
2015. május

Lehet?

Lehet szépíteni,
magyarázni,
de a tény
tény marad.

Lehet térdepelni,
lehet meghajolni,
de az igazság
belül tovább ég,
s a hamu ott marad...

2015. január

Tólos Ágota: Tűzmadár –

Gyász

(Elek Katinak)

Szívemre komor gyász ült.
Nemrég még velünk nevetett,
s most végtelen messze ment,
oda, hol csak a hóféhér lelkek
beszélgetnek suttogón, vidulva
örök dallamú szimfónián,
s kacagnak az élet elgyötrő fájdalmán.

2014. augusztus

Kalitkában

Kalitkában
törött szárnyú
gerlemadár,
sorsa rejtőzött
ólomszín szobában,
hangja elhalt,
szeméből a fény
kisiklott az ablak
törött üvegén.

Magánya örök.
Burukkolni elfelejtett,
tűzet nem gyújt
az emlékezet,
nincs parázs, se fa,
falra vetődik
megnyúlt árnyéka.

2014. október

A fösvény

Sápadt arcán verejték úszik,
vén zsugorinak pénze fial,
élvezete a rég várt haszonnak
fenéken rúgja a jogos tulajt,
juszt sem enged az ötvenhatból,
mind többet kér, s keveset ígér,
haszonélvezet a legjobb bér.

2015. június

Várj engem!

(Kincsinek, Hajninak, Dalmusnak)

Hajszálereken sarjadó ágak kúsznak,
utakat hálózva egyik másikat kerül.
Fraktálok képletrendszerén belül
az ér, szabály szerint sűrűn átfon,
elindul a vér, lüktető kánon,
lassan hozzád ér szívem hangja:
Várj engem, anya!

2007. november

Öreg barátomnak

Tudod, hazudik,
ki azt állítja, nincs gondja,
s az is, ki siránkozik,
hogy minden nap egyforma,
mert élni jó!

Akkor is, ha már fakó,
gondba hajló a hajnal.

Akkor is, ha fáj az ébredés
és küzdeni kell minden új nappal.

Jó érzés tenni-venni dolgunkat
vagy segíteni, ha ránk számítanak.

Az öregség is csak egy állapot,
számvetés és felkészülés az útra,
mely elvezet majd a csillagokon túlra.

Örömed gyermekeid, unokáid léte,
segíts nekik, ha erődnék még nincs vége.

A gondok mindig megoldódnak
így vagy úgy, te ezt már tudod,
ilyen az élet. Hát élj velük, amíg lehet!
Kárpótol a szívükben élő emlékezet,
mert szerettél, ők is szeretnek téged.

2014. március

Elfogyó láng

Elfogyó láng ereje
hamuba omlik,
pislákoló lobogás
elhal az éjben.

Emlékek papírjait gyűrve
józan gondolatok fölé
hálóját veti a sötét.

Kint elfogynak a napok,
bent kiteljesedik a magány...

2015. április

Magamnak élni

Egy barát jön, esküszik,
hűsége áll igazságom mellé,
ragaszkodni mindenekfelett,
ez az érzés az emberé.

Emlékek, ködbe vesző fények,
lábnyomok, apró cipőcske tipeg,
rózsás csésze, törött szilánk,
egy seb hagyott mély heget.

Asztal alá hulló morzsák,
leült szavakon csámcsog a szád,
minden hiábavaló fájdalom,
nem így akartam, nem akarom...

Elfut a sok év, görbül a hát,
tavasz zöldül számtalan éve,
fárasztó telek borulnak rám,
megkopik nevem dicsősége.

Magamnak élni csendesen,
jönnek az évek, távolodom.
Addig alkotni, míg józan az ész,
s elmenni bíborban égő alkonyon.

2014. július

Szajhaság

két kerek alma,
szilikon-szerető,
pipacs ül biggyesztő
ajka helyén,
karika fityeg
szája szögletében,
hátán pillangó,
bokáján rózsza,
az utcát saroktól
sarokig rója...

2014. június

Enyém

Mezőé a virág,
fáé a levél,
folyóé a vízcsepp,
tengeré a hullám,
hegyké a szikla,
úté a vándor,
távolságé a délibáb,
anyjáé a gyermek,
enyém az élet
röpke pillanata.

2015. január

Becsukom szemem

Becsukom szemem,
nem vagytok, nem vagyok.
Könnyű pihelétben
árulok tegnapot.
Becsukom szemem.
Szivárványörvény,
fekete folt helyén
színek bomlanak,
és csend és csend,
és áradó némaság.
Becsukom szemem,
befelé futó imák
kérlik számon Isten
és a világ kínját.
Nincs okosabb, oktalan
teremtmeny, Uram,
én tudom, te tudod,
ha így folytatódik,
elbukod
a teremtés mítoszát.
Becsukom szemem,
csalárdá lett a világ,
csalfává vált a történet,
semmiről szavak győznek,
üres szívű démonok,
és sír az elhagyott
aprócska gyermek.
Szemem becsukom.
Hiába. Előttem táncol
cifrarongy palástom.

2014. június

A balga

Balgaként megálltam,
mikor lépett más,
ébredésem álom,
álmom bujkálás.

Szívem alatt nem volt
soha oly nagy vétek,
szerettem, szerettek,
ma is így élek.

S ha az öregség
hűségessé lesz hozzám,
ami ezután jön,
vidám móka tán.

Itt voltam, éltem,
nem céltalan léttel,
hazámat szerető
egészséges hittel.

Láttam, hogy az ember
hogyan ássa vermét,
s a véres verejték
mint marja a testét.

Láttam, egy a másnak
felállni hogy segít,
s hogy tapossa sárba,
ha üti érdekét.

Sok-sok tanulság:
nem változik semmi.
Lehet a Nap alatt
újat teremteni?

2014. december

Szavazz!

Kirekeszt, megtapos,
mert őt is taposták.
Kenyerem adtam,
földemet kérte.

Most házam szeretné,
hulljon a bamba népe,
mert tűr, mert visel,
néma, mint a hal,
néma, míg a zivatar
le nem dönti,
s magától elhal.

Ha becsukod szemed,
akkor is látod
a mocsokba fulladó,
eszement világot,
és képedbe vigyorog,
miközben ellened
szövetkezik.

Ne várj, míg sírnod kell!
Szavazz! Szavaznod kell!
Mert a sötétség ura „két-eS”,
hazádra, lelkedre éhes!

2014. június

Rend-szer

Mikor ránk a veszély rogygan,
összezúzza életünk.
Mikor állunk mozdulatlan,
összetörve reszketünk.
Mikor ránk zúdul a sötét,
sárba gyúr a földkatlan,
mikor orkánok ciklonja
elsöpör irgalmatlan,
mikor sivatag homokja
borítja be a vetést,
mikor ronggyal takargatod
testeden a rút kelést,
mikor tengerár zúdul rád
beleremeg a föld színe,
mikor kérdőn tanácskozunk,
elveszünk-e örökre?
Mikor céloz, lő és rabol,
kímélet már nincsen sehol,
egyet ismer: öld és öld!
Jaj, annak ki rövidlátó,
jaj, annak ki nem ügyel,
jaj, annak ki nem vigyáz,
mert a földünk neki kell.
Nap elől árnyékba bújni,
télen menedékben lakni,
egér rágta gabonából
nem lehet kenyeret sütni.
S ha felborul majd a rend,
Isten új rendet terem,
elnyeli a tűz a földet,
jó, ha páran megmaradnak
kezdőnek és őrizőnek.

2012. január

Fogság

Kik a pénz fogságában
nyögik a terhet,
fontos képet mutatni
arcuk mosolytalanná dermed.
Lelkükből nem marad semmi,
arcuk kamatra rándul,
elveszettségük
veszettséggel társul.

2014. november

Siker

Siker,
ha írsz,
ha könnyeket
vagy mosolyt csalsz
szemek, arcok tükrére.
Öröm, boldog sóhaj
együtt létezni a Nap alatt,
bár e világra
nehezen szül új dolgokat.
Siker, ha észre, még nagyobb,
ha észbe vesznek, kezükre szállsz,
mint katica, teregeted szárnyad,
megtörik lábad, hátad, sós kutak
mélyére hánynak,
te hagyod,
mert mégis
meghallják,
amit el kell
mondanod.

2014. március

Már hiába

Mint fehér fátyol,
lassú táncot lejt,
türelemláncot zörget
az elsuhanó idő.

Hiába sír az ember
ifjúságán, múltján,
kiszabott időútján
az élet elrohan.

Ami onnan vétetett
– már minden hiába –,
vissza kell térnie
a bolygó porába.

2014. március

Ihlet

Honnan fakad az ihlet?
Talán néha titkos kapu nyílik a világra,
rajta át hozzám repülnek az álmok,
s én visszaadom szavakba öntve
a mesék üveghegyén
megpihenő gondolatot.

2014. július

Küzdelem

Pártos küzdelem,
mint fát a féreg, rág.
Hamis szavak dőlnek,
kacag az igazság,
mert fényre nem derül...

2014. július

Kezét el nem engeded

Szavakat gyűjtesz, rejtéd,
mint fészket a madár.
Láttam, lopva olvastad könyvem,
mint más az aranyát,
s a szó-kamat szíveden virágzott,
kibuggyant, mint rügyből a virágok,
simogatássá vajúdva magát,
hogy békét adj a szenvedőnek,
ki messzi világba készül,
s mikor az Út fénye feldereng,
kezét el nem engeded...

2014. április

Vannak dolgok

Vannak dolgok, melyek értéke
nem mérhető, mégis kincsként őrizzük,
mintha az élet nélküle nem létezne,
mert valakinek ez az egyetlen értéke.
S a mosoly csak ráadás,
mint drágakőnek aranyfoglatat,
hogy ragyogjon a lélek
az áldott Nap fénye alatt.

2014. április

Adalék

Robotként cipel anyóst, férjet,
csinos ruháért turkálóba jár,
blúzt válogat, fércet feslett,
– ez még jó lesz – rándul a száj.
Ő volt az eszme, az örök nő,
dolgozott, szavazott, de jaj,
két kereset sem lett elég
– egy gyermekért –
a kenyér anyaga adalék – mint ő –
szexfilmek hazudják: gyönyörű a nő!

2014. szeptember

Viaszkép

giccset zabál a nép
viaszgyertyából a kép
Bud(h)a nem mahagóni
pocakján a köldök sem valódi
ébent játszik az éjben
fekete ember veri a dobot
s az elefántcsont a műviasz előtt
fejet hajt legott...

2014. július

Azután...

Azután szétfolyt,
átengedte a rosta,
s az igazság,
mint egy csont,
ebeknek dobva.
Kétkedés ordított,
lett belőle dogma,
kész gondolatot
pumpálnak agyadba,
jól kigondolt szemét
lesz az ostya,
a bűzben fetrengő világ
illatos csatorna.

2014. július

Elszámolta már

Elszámolta már az időt
némán vajúdó csenddel.
Ölelő karok ereje
szembefordul a széllal.
Örökös lett s örökhagyó,
unokázik anyai ösztönnel,

megsüti, elmossa,
megvarrja a holnap dolgait,
mert élni kell, hinni kell,
hogy nem hiába terem
a Föld ölén az ember.

2014. augusztus

Kövek halmazába

Kövek halmazába rejti azt,
mi csak a tiéd,
évszázad múltával
hadd keressék,
hadd mondjanak új regét.
Mi tudjuk, hol és miért
állt Babilon tornya,
az emberiség sorsa
előttünk nem titok.
Égi kovácsnál a vas,
mely világba harap,
s aki megmarad,
megvívja a harcot,
kövek összehordott
kemény halmazába
rejtegni életet, kudarcot.

2015. január

Szélhárfa

Kling, klong, zeng a hang,
szélhárfa tudatlan léttel,
halhatatlan zenét játszik:
a széllel...

2014. július

Őrzi az ígét

Nem találnak rá,
túl nagy a lárma.

Nem találnak rá
tülekedők hadára,
feledni sem tudják,
hogy ismeretlent ölelt,
és most sem találja,

sakál-éjszakán
riadtan kószál,
ha dadogva is,
de őrzi az ígét,
nem felejtí a szót,
s ha nem találja,
könnye csordul
aszott arcán,
nem találta meg
a jót.

2015. január

Ha...

Ha az idő kezdetén
merész gondolat
nem született volna,
a teremtés terve
ütem híján összeomolna,
s én meg te, nem lennénk
vízből és sárból
összekeverve,
hogyan emberként éljünk
egymással vetekedve.

Pedig szeretett minket
az Isten, de a bűn
nem lazít a bilincsen,
s a bárka nem nagy,
kevesen férnek,
észhez kéne térned,
de nem fogsz,
mert hajt az örökös érdek,
végtelen hajsza,
míg eljön a végzet.

2015. június

Papírrepülő

(Hajnalkának)

Először félbe, majd negyed
negyedébe hajtja.
Csúcsa derékszögben,
billenésgátló ellensúly,
két oldalra röppályasúlypont,
magas ívben fellendül,
boldog sikongás,
száll a repülő:
„még egysej, papa!”

2015. szeptember

Mankó

(Balla Zoltánnak, Hajdúböszörmény)

két botot vágtaal
söprűnyélből;
ki maga kreál
gyorsan gyógyít,
ez lett a mankóm,
jobb mint a gyógyír

duzzadt lábfejem
csontjain járok,
két tenyerem
vörösre törve,
lüktetése átok,
de mozgom
köztetek sántikálva;

este élém teszed
slambuccal telt hála:
rád mosolygok szépen,
mint az áldott Nap:
a te őseid is
hajdúk voltak?

2015. július

Szélbe szórom

Szélbe szórom gondolatom,
nincs, aki megértse,
életet ragad el a végzet
vijjogva, mint a vércse.

Meghúzom magam,
jó a magány, és jó,
ahogy halad az idő
felgyűlő halmok mérgező
kupaca fölött.

Idegesen pislogó pupillák
megtört fénye ölni képes,
idegen eszmék ülnek tort,
kamatról, THM-ről szól az élet,
de nem arról kéne.

Üres eszméket dajkál a szél,
iskola zárja a kaput,
kiürül Isten háza,
kiürül szíved tornáca;
merre lesz kiút?

2015. július

Utak

Hajdan botladozó léptek,
tipegő gyerekláb...
ma megroggyanó térdek.
Elmosta az idő az apró cipők
homokba süllyedt lenyomatát.

2014. augusztus

Boszorkányéj

Lecsukja szemét a Hold,
ne lássa bűneit az éj.
Tűz ölelte boszorkánytanyára
kósza lelkek sora visszatér.

Gallyat cibál a szél,
gomolyfelhőben
rút banyák szállnak,
a pokol tört a Földre,
összevegyül élő és holt,
szövetség ez mindörökre,
egy árnyalak élesen sikolt.

Tomboló táncot féktelen jár,
szédült iramban körbeforog,
karmai közt bálványfa ág,
katlanban bűzös bájital rotyog.

Mind, aki ott van, ráncos és vén,
kortyolni tűz köré totyog,
s mire feljön a hajnali fény,
ifjúság fényében ragyog.

Ezt rejti hát a boszorkányéj!
Rabolt szépséget hordoz az idő,
harmat öntözte fényhasadásra
kérész idejű szerelem jó.

2015. június

Csend

Lélek otthona a csend,
üzenetszentély.
A bölcsek némán hallgatják,
a balgák elűzik,
s locsogva tovább matatnak
az új hírek ócskapiacán...

2014. január

Magányba futnak az évek

Magányba futnak az évek,
fonóba már nem járnak angyalok.
Felbukkanó arcok a fényben,
perdülnek orsók, guzsalyok,
és ő jön minden éjjel,
míg ujjából a vér kiserken.
Pörög az orsó, fut a szál,
magányos álmot oldani,
mondd ifjú, hol maradtál?

Álmait szőtte éveken át,
nem érezte az évek múlását,
este jött, reggel ment,
míg haja fehér lett,
termékeny öle aszottá vált,
s csak pörgette az örök rokkát,
míg az Idő elvégezve dolgát
kitárta előtte Csillagok Kapuját.

2015. május

Apám emléke

Sültös sapkája árnyékot vont
égtől lopott búzakék szemére.
Sanda pillantást vetett a föld
ringó búzatáblájú mezejére,
s elengedett egy réveteg mosolyt.

Félrecsapta, ha virágos kedve
nótát csalt szája szögletére.
Aztán mindent elvettek, lovat, marhát
– sírni nem tudott, nevetett, ütött –
a világot zokon vette.

Lovak vidám nyerítése hozott
szívére nyugodalmas álmot.
Kővé keményedett tenyerébe
szívlakát nyomott vérhólyagot,
és álmai közé űzte a borospohár.

Sorsa újra eljött. Katonakonvoj,
ágyúcső csapódott jeges úton.
Tornác árnyékára magánya ült,
akácágak lengtek lelke felett,
s a fehér gyász dagadó ereibe hűlt.

Zúzott karját levágni nem hagyta,
hús év megalázás jött,
békeidőben lett katona-sorsa,
s ki golyót akkor nem kapott,
most fuldokolt, de senkit sem átkozott.

Papot kért, gyónt, bár sosem tette,
betegek szentsége mosta le lelkét,
térveltünk ágya mellett, ő sírt,
megkövette anyámat bűnciért,
ki szótalán, összetörtén állt.

Nem életét, nyomorát siratta.
Menni készült, sok volt neki már,
sültös sapkáját kérte fejére,
majd huncutul emelte az égre
fényét vesztő kék szeme bogarát.

2014. július

Helyzetkép

Titokzatos erő vinnyog,
hataloméhes profit zabál.
Én jobbra, te balra húzod az ígát,
okosan szólni kár,
a szavakat felezik,
ünnepi csend nem leledzik,
hazugság szór átkot rád,
hirtelen robban fel a világ.

Csonka beszédek egymás ellen,
csak egyszer tenne igazságot
a Nagy Szellem!

2015. január

Erzsi néni

(Oláh Györgyné emlékére)

Teste erős volt, s erős a lélek,
mely övé lett igazságosztáskor.
Riadtan figyelt, a rezzenések,
a hangos szó fülébe vágott,
híreket üvöltött a rádió,
s ő félt, féltette a világot.

Megélte a háborút.
Nehezen lelt vigaszt,
hajszolták idegenek,
szívében hiába volt béke,
otthona nem volt,
és nem volt menedéke.

Gyerekei tartották,
mint lángot a kanóc.
Szeretete el nem fogyott,
azért mentünk, hogy halljuk,
a moziban élesen kacagott.

Ide űzte őket a sors,
férjét hatvankettőben
ütötte agyon a fal,
saját házat minek akar,
aki menekült,
aki vérében oláh és magyar.

Szegénységükben is jutott
asztalukra finom éték,
vasárnap főzött jó ebédet,
számban érzem még a ragut,
s tudom, fenn is kacagott,
mikor kinyitották a mennyei kaput.

2015. november

Elhal a szó

Elhal ajkadon a szó,
az egyetlenegy, az utolsó,
melyet nagyon vártam.
Elhalkul hangod,
halovánnyá fakul ajkad,
könnyem titkolom miattad...

Jólesett a szó,
mely idejében jött.
A láz halálra gyötört.
Hosszú lesz a gyász.
Ágyadra borulva látlak.
Szemed a semmibe néz,
arcod körül fény támad.

2015. február

Válasz nélkül

És cipeli keresztjét
vérbe fagyva,
háromszor összerogyva,
míg eléri a Golgotát.

Megpihenne a kereszt alatt,
de végtelenné válik a pillanat
vánszorgó magánya,
mire legyőzi fájdalmát.

És háromszor összerogyva,
cipeli vérbe fagyva keresztjét,
hogyan elérje a Golgotát.

Sorsa kegyetlen kánon.
Szavát tartja bármi áron,
hogyan teste örökkön-örökké
függjön millió és millió oltáron.

2014. március

Tragédia

Szakadt pókháló uralja a sarkot,
tört vakolat alatt vörös téglá ásít,
önmagából kifordult, roggyant ajtó
nyekken néha, ahogy ki-behajlik.
Rozsdás pántjain üldögél az idő,
vigyorog a poros villanykörte,
a pók mozdulatlanságba dermedt,
hálójá foglya lett, mely megölte.

2015. szeptember

Korok és sírfeliratok

19. század

NEMZET, CSALÁD, ÉN
Mint dobog, ha dübög a láb,
veri a bakancs az aszfaltot,
tömegsír,
ne tovább, így ne tovább!

20. század

IZMUS-IZMUS
előtagja új,
minden eszme egy mutatóújj
és tömegsír, benne én,
a család,
az álarc a régi,
bandita festékekkel jelölve,
bűn tesz a sírba, örökre...

21. század

ÉN, CSALÁD, NEMZET
Van, aki szabad,
van, aki annak hazudja magát.
Fordulat! Mércé szerint
nekik hoz reményt.
Szétesett minden,
senki sem védett,
mikor egy őrült
golyót röpített belém...

2014. február

Félelem

sötét gondolat
kétségbe ránt,
elesetten állok előtted,
mindegy,
hiszem vagy nem,
Isten
névében jönnek
és ölnek ...

2015. szeptember

Mivégre

Mint mag a földben,
ha szárba szökken,
és létéért küzd
hóban, esőben,
míg felhasadó
burkából kipattan,
új utat kezd a csíra,
gyűrött-rongyosan
fénybe emeli
zsenge zöldjét,
odahagyva
kopott bocskorát,
sáros földjét,
úgy emeltem
én is fejem egykoron,
át minden izmuson,
hogy magam
maradjak végre
eldönteni,
miért születtem
s mivégre
hagytál el
engem, Uram!

2015. szeptember

Szent Kristóf

Terhet akartál, feladat lett belőle,
vinni át, aki jó, aki dőre,
híd lenni híd helyett,
kapocs-lélek a test felett,
szolga, ha szolga kell,
vezekelni a tettel,
megváltani a megválthatatlant,
hogy elnyerjed a múlthatatlant.

2015. október

Halkuló szavak

Olvasom könyved,
leteszem néha,
tudom, kiről
írtad e szavakat.

Szívembe hatol,
elmémbe vág,
ürré változik
köröttem a világ,
előttem arcod.

Szemedben
csendes fájón
bujkál a fény,
s legbelső zugában
őrzöd fiad.

2015. november

Három gondolat

1

Nem búcsúzó,
de útra bocsátó üzenetet teszek
tarisznyádba...

2

Hószőnyegbe takart a táj,
az út végén esti homály,
odamenekült a Nap.

3

Tisztaszobában tűz lángja vet
szárnyas angyalt
fehér falakra.

2015. február

Szeresd őket

Hasadó hajnal, engedd
a Nap fényét
átsuhanni az ablakon,
csiklandozd meg,
ébreszd fény-mosollyal őket,
az anyákat, a nőket.

Öleld testüket, ha fáznak,
simogasd válluk,
űzd messze bánatuk,
daluk szóljon örömről,
mosolyra nyíljon szájuk.

Bóklászó szellők,
űzzétek el a gondot,
vigyétek messze tájra,
harmat cseppje mossza
sebzett lábukat tisztára.

Álmodozó holdfény,
ha bókot sügni titokzatos éjen
sugaraiddal földre látogatsz,
a sejtelmes homályban
vigyázd az álmukat!

2015. május

Tűz és hamu

Tűzfény táncol, máglya ég,
maró, vörös láng az ég.
Szilaj tűz rág merész daccal,
habzsol, versengve a Nappal.

Még, még, sziszegve ég,
tart a vörös lángja még.
Ki ragyog az éjvilágon?
Sötét rideg éjszakákon?

Hallgat a fa, parázs lesz,
fénye sötétségbe vesz.
Nincs fa, nincs láng, vörös folt,
nincs dicső fény, tűz, csak volt.

Hunyorogva felizzanak
apró gyémántsillagok,
s a sziporkák elemésztik,
amit a láng meghagyott.

Már hiába, itt a vége!
Későn eszmél, kárvallott,
mert a nagy láng nem őrte,
őáltala lobogott.

Üszkös tájat kerül a szél,
szálló pernye, könnyű por,
hideg hamut éji bűbáj
porfelhőként elsodor.

2014. október

Pendzsi

Szőke hajából egy tincs esik éppen
merengőn talányos arca elé,
mozdulatának legyen értelme,
hanyagul nyúl hátrafelé.

Fülében kutyúje kecsesen leng,
nyakában hasonló a talizmán,
körme pirosban, száján a rúzs
gyöngy fényű hajnal színében jár.

Könnyű szoknyáján lebben a szél,
körbeszaladja térdét vidáman,
most éppen egy Bartók-dalban alél,
ezt küldi nekünk mosolyában...

Asztalhoz ülve magányba zuhan,
fehér papírra sorjáznak betűk,
vers születik, és a téren
egy angyal vidáman suhan...

2015. július

Bevonulás

A kapu kinyílt,
zarándok lép a kőre,
a tér emberekkel tele,
valakire várnak.
Egy ember közelít,
fölötte láthatatlan glória,
szamarat vezetnek elé,
tisztelet jele ez,
lábát ne érje az út pora,
hullnak pálmalevelek,
valaki vizet nyújt
az érkezőnek.

Templomlépcsőn tódul a nép
hallani a Messiás szavát,
s azóta virágvasárnap
körmenet indul bejárni útját.
Oltáriszentségben
az áldott kenyér,
hódolat neked, Uram,
amit értünk vállaltál,
mindazért.

2014. július

Egy

Az élet anyagi.
A lélek halhatatlan.
A hit valláson felüli.
Az Isten Egy.
Az ember: EGY Én Is Ég.

2014. december

A költő

Dallamba öltöztetett szó,
szívemben mosoly
egy égi pillanat,
mely a föld porában
nem lett fogoly.

Gondolat repít
gyarló álmok közé,
s én, szegény
üres zsebű vándor,
maradok, aki voltam:
szépet álmodó,
de mindig józan.

2014. augusztus

Születésnap

Földi vándorutad
új állomáshoz ért,
hálával köszöntünk,
a kapott szeretetért.

Elmaradt boldogság
ne törjön le téged,
gyermekeid szemét,
és mosolyát nézzed.

Ma pihen az idő,
nem rohan dohogva,
homlokodon a ránc,
mintha nem is volna.

Bíbor fényből szövünk
erős életvágyat,
rózsaszírom szőnyeg,
kényeztesse lábad.

Napod legyen vidám,
éjed csendes béke,
kísérje napjaid
lelked csendessége.

Így kívánunk néked
minden földi kincset,
élj közöttünk tovább,
még sok boldog évet.

2008. június

Kristóf megtért

Nem az erő,
nem a bömbölő hang,
nem a faragatlan butaság
ragad meg engem,
hanem az alázattá
szelídült lázadás,
az olt belém tiszteletet,
ha cipeled őt,
a legnehezebb terhet
és átérsz vele a partra.

Megdicsőülsz,
mégsem pihensz.
Cipeled, ki arra kér,
sokszor ingyen
– mert nincs neki –
viszed, célját ne veszítse,
útja meg ne szakadjon,
mert téged arra rendelték,
hogy mások útját is járjad,
így adva esélyt
magadnak és másnak.
S ha terhed alatt
megrogyan a lábad,
megérkeztél.

2016. szeptember

Részvét

(a képmutatóknak)

Nem volt könnyű,
de ez az élet is elmúlt,
mint annyi másik.

Nem volt könnyű.
Elmúlt évek
fájdalomphara
felejtésig csordogált.
Minden bajra
fátylat borít az idő.

A sors, kövek alá
rejt a bút,
de nem takarja be
sem szöglete,
sem domború íve,
sem márványcsillogás,
sem szoborrá vedlett
galamb nem repül el vele.

A virágok sem fedik be
álnok képmutatásod,
– hisz szerettem –
sóhajtod, de igaz-e?

2014. december

V. MÚLIK AZ IDŐ

Éjszakai forráság

verejtékmosta ágyon
ezerszer fordul az éj,
pihegéssé veri az álmot,
remél harmatcsepp-boldogságot,
izzadt gyötrelem, lyukas folt az ózonon,
ez az ember – nem bottal vert- valósága,
s éjről éjre forró katlan, testem tüze takaratlan

2014. július

Forróság

Fáj a forráság, nincs enyhület.
Száraz a föld, száraz a lég,
a köhintés karcosan ég,
a pára nem szül harmatot,
felhő nem szereti a Napot,
nem lohol tüzes szekere után.

2015. augusztus

Készül álmodni

Szivárvány hajol az égre,
felhő alatt fénysugár,
üres a lég, lám, a fecskék
sűrű raja messze száll.

Diófán még bűg a gerle,
rigó füttyent fenyőfán,
bú ülne vidám lelkekre,
ha e dalt nem hallanám.

Kicsi nessel lépte surran,
levél hullik szerteszét,
valahol egy sáros úton
ősz jelzi közeledtét.
Készül álmodni az élet,
aranybarna lesz a táj,
kertemben az őszanyóka
angyalként a Földre száll.

2014. október

Tálos Ágota: Ebben a pillanatban

Forró sóhaj

Forró sóhajba dől a meleg,
sós cseppje kín a testhajlaton.
Foszladozó felhő száll, perzselés szaga
az udvaron, ernyedten lóg a függöny,
részén egy légy, vesztére betéved.
Tespediten ül, aki nem alszik,
a szél resten fülel az esőre.
A magasság vakítón kék,
valamerre máshol rakja le
nehéz terhét az ég.

2015. július

Tavaszi

Ébredő hóvirág dugja levélujját,
rügyező ágakon cinke bókicál.
Lépés alatt száraz ág roppan,
ösvény végén térbe futnak a fák,
Kiserdő szélén padok, asztalok,
régiektől, befutja lassan a virág.

Ismerős kép, ismerős érzés,
öröm lendül ereimbe,
mint gyermek futok a hajlaton,
hímes tojást gurítunk győzni,
ibolyacsokor hintáz
hajamból kibontott szalagon...

Fejemben víg gondolat,
fák nedvében keringő erő,
virág virít, ihlet dalol,
jó kedvében van a Teremtő,

Üdvözöllek élet, földben és Földön!
Üdvözöllek tavasz, ifjú hajadon!
Élni akarás zöld palástja terül,
völgy és halom ünnepre öltözik,
bolondos tavaszi szeszély,
fészekbe madár költözik.

2014. április

Nap tüze éget

Fojtogat a forró lég, a tó fölött pára lép,
felhő nincs az égen.
Függöny mögé hull a fény, nyitott ajtón léleklény
ásítva belépked.
Veréb csirreg udvaron, rajban ül a bokrokon,
felhussan az égre.
Vízceppet, ha álmodik, földre szottyan századik
kényszerérett élet.
Éles kontúr az árnyék, egy kis esőt nem bánnék,
enyhületet végre.

2015. augusztus

Novemberben

Novemberben komor a naplemente.
Fénysugár nem tör a felhőkön át,
az alacsonyan járó Nap
hamar elbújtatja magát.
Korán sötétbe vész az este,
s egy futó rohammal
szél kapja fel a föld szagát.

2014. november

Tavaszi szélben

Gyümölcsfaágot hajlít a szél,
méhek zümmögő szárnya zenél.
Bibeszálról por repül messze,
már hullik a szírom hófehér pelyhe,
játszik velük a napsugár,
lelkem illatárba zuhan,
tavaszi szélben tavasz suhan.

2015. április

Elmúlik nélkülem

Mintha körbejárna, koszorúformába,
senki meg ne sejtse, szíve hova rejtve,
titkok lábnyomába, homály hajlatába,
itt suhan a réten dombok hátán lépve,
tarka lepkét űzve, zöld tájakon futva,
ünneplőruhája szíromselymű szélben
lobog utána.

Szilvameggy illata szerteszét a légben,
mátyásmadár rikolt, ágon bimbó serken.
Már csak te hiányzol ebből a zsongásból,
arcod éle leskel felhőkép tornyából.
Benned is önmagam keresem, kedvesem,
de csak a tavasz jön, s elmúlik nélkülem.

2015. április

Őszi előjáték

Hűvös reggel vonyít,
az utcán zörög a szél.
Változik az idő, a föld, az ember,
madárlétű lelkünk horkant,
repülni felejtünk, hull a toll,
még összedől ez a kóceráj.

Szárnyam csupaszra kopik,
lelkem hol a Föld érintőjén,
hol csillagok között jár.
Elvesznek az ég húrjai,
elgyengül, majd meghal
a fénysugár.

2014. október

Ősz nyitja kapuját

Zsúfolt busz ablaküvegén át
elvakít a felkelő Nap.
Néha eltűnik, majd villódzva
elő- előbukkan, új erőre kap.

Így megy ez nap mint nap,
kábult-unottan, lassan negyven éve,
hol meleg izzaszt,
hol hideg csipked kedvére.

Tegnap még ragyogó fény,
ma dermesztő októberi szél üzen
hasogató csontoknak.

De most még ősz jön,
nem tél suhan, nem fagyos éj,
csak az ősz nyitja kapuját,
csak az ősz közelít, ne félj!

Jó megélni mindezt,
amíg ismerősök köszöntenek.
Így telnek hónapok, évek,
míg lassan meghal az emlékezet.

2014. október

Októberi este

Délután még meleg a fény,
kiterített ruha szárad,
kőlapon csupasz csiga
– nyálkás, undorító állat –,
lépten-nyomon rágott levél,
járdán húzott fényes csíkja
a hollétét elárulja.

Levágom a málnavesszőt,
zsákba gyűröm, köpök kettőt,
torkom száraz, por kaparja,
égre lesek, sötét felhő eltakarja
felkelő Hold fénykaréját.

Ablak alatt a lugason
lebbenő szél orvul támad,
kezemre ráhűlő nyár
panaszt sóhajt diófának.
Nyirkos est fül a homályba,
bezavar a fűtött házba.
Terített asztalon étel,
s halkan csepegő szavakkal
dülöngél köröttünk a fal.

2014. szeptember

Őszi légy(ott)

Komor napokon,
mikor az ablaküvegen
koppanni
hallom a legyet,
bosszúság kap el,
míg egyik szemem sír,
a másik nevet.

Odacsapok,
szárnya lepereg,
már úgysem repül,
minek az élet.

Mozdul karom,
ne pötytyözzé össze a falat,
hallom a sötét hangokat:
úgyis megadja magát,
jön a tél, úgysincs tovább...

Megadná magát az éhezésnek,
dermesztő fagynak
vagy egy óvatlan pillanatnak,
mikor a pók
az egyik sarokban ráakad.

Új szárnya nem nő ki már,
jobb, ha jön a gyors halál,
s kilapulva,
mint törött törpe,
a szerelmet eltemetve,
őszii légyottot feledve,
törékeny teste elporlad.

2014. október

Eljött az ősz

A Föld időritmusában
elbúcsúzott a nyár,
a fény nyugatra andalgott,
s most ferdeszögben ragyog
az égi látóhatár.

Hosszú lesz az ősz.
Másképp nem tenné,
gerle a fészkét nem építené.
A szelek is másfelé járnak,
késik az őszi eső,
föld porától púderos a háztető.

Szétterül homályában az est,
már a csillagok fénye világít,
felhő nem zavarja
az égi ragyogás táncait,
s jönnek még hulló csillagok,
de hamar elnyeli a sötét
a tűzcsíkot húzó anyagot.

Csend burka öleli a várost.
Távoli kutyaugatás változást hoz,
s egy pillanatra felriadva
házőrök figyelik a lármát,
majd újra letelepszik a csend,
és tovább őrzi az őszi éj álmát.

2015. október

Asszonnyá érett az ősz

Asszonnyá érett az ősz.
Gyümölcsérlelő teste
szétterül égen, földön,
s hajába fonja a rétek,
szőlőkertek aranyát.

Kukoricaszár száraz
zizzenése muzsikál,
padlás szegletében
dió, mogyoró,
hideg ellen csutakéve áll.

Búzaszemek sikérjébe
égette erejét az élet,
és almák húsába rejtve
a jövő fáinak magja,
már felhasad a szél csókjától
a dió zöld burka.

Barna-bronz ruhát vesz
bokrok, fák levele,
mögéjük bújva
leskelődik az útra.

Asszonnyá érett az ősz.
Terhét őrzi asztal, kamra,
töltve hombár, pince.

Dér csípi meg a tájat,
sötét tollruhában
darvak járnak,
éles károgasuk
hasít a csendben,
s az ősz búcsút intve
lassan tovalebbről.

2015. szeptember

Őszi békeesség

Foszló levélhalmok fedik,
kavicsos út csendje roppan,
nedves kőszemek fordulnak át
unott-halottan.

Színekben villódzó levél
veszti el otthon-ágát,
röptében megtöri
a lefutó fény sugarát.

Pergő levélszárnynon
remény hull a földre,
átjárt bizonyosság:
létezik béke.

S lelkünkben mindennap,
amikor levelek hullanak,
helyet adunk a jövőnek,
helyet adunk az ifjoknak.

2015. október

Őszidőbe értem

Már elpihennek a vágyak.
Éltünk sok szép napot,
egymáshoz való türelem ad
nyugodt holnapot.

A rend állandó.
Tavasza, nyár, ősz, tél,
mind a miénk volt, a miénk,
és vele a születéstől tartó út.

Egyedül jöttünk s megyünk,
de foglak, ne félj! Őszidőbe értünk,
és te is fogj, ha csontjaim az idő marja,
mert habarcs, téglá egymást tartja.

Pilléren a ház csak így lehet ép,
így lehet oltalom, így lehet menedék.
Őszidőben is ragyoghat a Nap,
kötevényembe gyűjtöm az arany sugarat.

2015. október

Ötven Nap-haiku

1.
Aranyhíd ragyog,
Nap térdel, esti fénye
fürdik a tóban.
2.
Napúton szálló
fehér hattyú suhan,
tó nádja rejti.
3.
Hajnali harmat
csókot dob – nevet a Nap -,
felszárad könnye.
4.
Ébred a hattyú,
Nap felé nyújtja nyakát,
felzizzen a nád.
5.
Szárnyával felcsap,
hosszan ívelt a napút,
légben pihe száll.
6.
Útja a tóhoz
reggeli fényben vezet,
ma párjára talál.
7.
Árdeli szép Hold,
köszönt fényes Napkirály,
követ utadon.
8.
Napkoronára
ne emeld bárgyú szemed,
vakká tesz fénye.
9.
Nap tüze ölel,
simogat a drága fény,
csíra, élet, út...
10.
Napból jött erő,
magban lüktet az élet,
ágon gyümölcs ül.
11.
Nyitott kapuin
özönlenek a fények,
Napban tűzkohó.
12.
Pártalevélen
apró gyémánt a harmat,
napsugár játszik.
13.
Napszekér gurul,
felhőben döccen néha,
buckás úton jár.
14.
Felhő takarja,
megtörik fénye, fázom,
süss fel, fényes Nap!
15.
Bújj el, Nap, ne tüssz!
A vetés is kiégett már,
égeted testem...
16.
Estéli napfény,
szomorú csendről mesélsz,
vérzik koronád.

17.

Forró lehelet,
arcomba liheg a Nap,
veríték cseppen.

18.

Te nem hullhatsz le,
Nap-csillag, atomkohó
hajtja taligád.

19.

Galaxis karján
ifjú Nap lángol, kora
négy milliárd év.

20.

Minden est búcsú,
minden reggel új élet,
míg a Nap ragyog.

21.

Futó záporral
ölelkezik a napfény,
szívárványt nevet.

22.

Tűzgolyó repül,
útja titkot tár elénk,
ott a végtelen.

23.

Kakukk ébresztget,
nyári Nap, harsányan hozd
virító fényed.

24.

Pongyolapitypang
sárga bóbítája reng
– Én is Nap vagyok?

25.

Hó tetején ül,
kristályfényt kiált a Nap,
lábnyom a hóban.

26.

Fák közt bolyongva
földre szökik le a Nap,
útja véget ért.

27.

Hullám tetején
részeg napkorong táncol,
halni kész a nyár.

28.

Régóta együtt,
most fáj a napsirató,
utunk véget ért.

29.

Tenyeremben ül
két kicsi napvirág,
Kincső és Hajnal.

30.

Szeretnénk hinni,
hogy „nincs új a Nap alatt!”
– mi vagyunk újak.

31.

Látnánk a Napot,
ha testét forró vágya
nem takarná el.

32.

Napkirály ott fenn,
zöldbe borítja itt lenn
minden erdejét.

33.
Hulló napláng,
északi fény tűz nélkül
lobogó fáklya.
34.
Ezer fekete folt,
haldokló Nap jajszava,
segélykiáltás.
35.
Napok lehullnak -
égő bolygók borulnak
a mindenségre.
36.
Kvazár-szív dobban,
az ige naptestet ölt,
Ő elégedett.
37.
Tengerben csillog,
vízbe merült a napfény,
igazgyönggyé vált.
38.
Napba repítő
vágycsók égnek szívemben,
tollam kihullt.
39.
Ragyog fenn a Nap.
Árnyékom hűen követ,
bármerre lépek.
40.
Nem tévedhet el,
útja kijelölt ösvény,
napúton jön-megy.
41.
Lehunyt szemét,
napja leáldozott már,
sötét útra lép.
42.
Hősök napja jön.
Napkoszorú virágból,
örök dicsőség!
43.
Zúgó patak sír,
napkövet tör szilánkra,
utak épülnek.
44.
Égett hús füstje
takarja el a Napot,
emberek sírnak.
45.
Nap-idő a tér,
görbül a csigavonal,
útja pillanat.
46.
Nem marad semmi,
napfáklya, sötét árnyék,
lyuk és végtelen.
47.
Tavaszi van újra.
Hóvirág lesi a Nap
kijelölt útját.
48.
Még fenn ragyogsz,
remél, szeret az ember,
Ré csókjára vár.

49.

Napba repítő,
szédítő magasságban
csak a fény lakik.

50.

Hasad a hajnal
aranyló napsugárban,
értem jön a fény.

2011. január

Szent Iván-éj

egy domb, egy kő, egy áldozat,
lábdobbanás, szikra pattan,
tűzugró lányok
sikítanak az éjbe,
tűzkerék és gyalogút
vezet titkok örömébe,
a szív, a csók, a szenvedély
tűzből vízbe ér,
rejt a Hold, ezüst-kacér
fényözönét veti a földre,
kapkod a láng, a bajt űző,
szerelmet kínál, s az eltűnő
csillaghalmaz hajnalt hoz,
szép napot, jó napot,
tisztát, épet, ékeset,
napkoronát, fényeset

2015. június

Pusztulás

Roggyant a fal,
még dacol a széllel,
penész, régi repedés
veszi fel a versenyt
a feledéssel.

Szúrágta padló,
nyikorgó pántján
mozdul az ajtó,
lökdösődik a szél,
lengedező fátyol
a szakadt pókháló.

Sovány lakója
surran helyére,
csalít sejdít,
beszökő szél
huzattá szelídül,
fütyörész,
s a fal résein
fehér palástban
belép a tél.

2015. január

Törékeny gondolat

Születni küldtek.
Sötétség homályából
fényre derült
az összes jó és rossz,
aztán nagyon
igyekeztem
emberré élni.

2015. február

Hullámok közé rejtve

hullámok közé rejtve
ige test és elme
fény a fénytöréssel
jövétel a megtestesüléssel
a kimondott mondhatatlan
a halott és a halhatatlan
minden ami régi és új
minden longitudinális
csak te bukkansz föl
szerelem – újra és újra –
a hullámok között

2012. július

Utcazenész

Öreg hegedűs a sarkon,
göbbedt ujjai közt húr remeg,
hosszú sála, mint rongyos zászló,
fázó nyaka körül lebeg.
Átmuzsikált éjszakákon,
tűnt idők részeg hajnalán,
átvillan egy arc, egy lány,
mámor hazudta: Ez az élet.
Ám a tűnő időben
a pillanat semmivé lett...
Maradt az utca, egy dallam,
egy lány, ki benne van a dalban,
a hegedűről kopik a lazúr,
a vonón pattanásig feszül a húr.

2015. július

A régi ház emléke

Emléket rejt a régi ház,
titkot takarnak málló falak,
hajdan volt estékről mesélnek,
míg az egyik sarokban
egy pók lassan halad...
Sejtelmesen roppan a padló,
osonva jössz ágyam felé,
lépted reccsen az éji csendben,
megszusszan a sötét,
párnát dobok lábad elé...

2015. szeptember

Csandi

(Cserepes Andreának)

Csupa-szívét másoknak adta,
nevessenek helyette, érte.
Nehéz sorsát nem kérte,
viselte terhét e létnek,
ontotta magából a szépet,
dalolt száz mesét, boldog képet,
s most ott csücsül a mennyei karban,
lábát lógatja gondtalan,
ott neki mesélnek...
Vagy ő olvas meséket?
És dúdolgatva jár-ke,
neki már az angyalok zenélnék.

2014. október

Léha nyár

Szívemben léhán
ténfereg a nyár,
jelet küld széllel,
pergő falevéllel.
Mikor jössz?
Fénylő holdsugár.

2014. augusztus

Gyász hír

Mindig váratlan, mint a förgeteg,
csak ritkán adódik készülni rá,
fájdalom görcsében félelem,
a könny zuhatagban omlik alá.
Mindig váratlan annak, aki él,
ki elmenni készül, tudja jól,
az élet egyszer véget ér,
hiába sír, hiába káromol.
Mindig váratlan, ha itt az angyal,
dolga, kísérni a nagy folyón át.
Hát menj! Legyen veled a béke,
majd találkozunk odaát...

2015. július

Egy fát ölelek

Egy fát ölelek.
Karom törzsére fonom,
és hallgatom
fészket rejtő ágai között
egy-egy rohammal,
mint fésűli haját a szél.

Mintha engem várna,
alatta ácsorogva,
motyogó szavakkal
avatkozom a világ dolgába,
ő hallgat, én panaszkodom,
s megkönnyebbül lelkem,
míg terhem lerakom.

Talán ezért is barátom,
mert elviseli sorsát,
amit a Teremtő neki szánt.
S ha itthagynom,
magánya sóhajt
az elcsendesült dombokon.

Erőt gyűjtve küszködöm
párába sírt könnyeivel,
s didergő téli álmaink között
a csend óráit őrizve,
ölelkezve állunk,
én és a vén berkenye.

2015. május

Suttog a hajnal

Hajnal suttog, felébredt rég,
szellő bújik, rezdül a lomb,
gomolyfelhőktől terhes ég,
a Vénusz még fenn silbakol.

Aranyugara lándzsa volt,
összebilincselte két kezéd,
elvarázsolta mi egybeforrt,
majd lassan tovalépkedett.

Mintha játszana ezer húr,
lelkedbe pillanat ragad,
sejtelmes csend ma itt az úr,
nem tagadhatod meg önmagad.

2014. szeptember

Őszidő, apró neszezéssel

Hajnali eső
gyöngyöt szórt a fűre.
Nap nélküli reggel,
nem vakít a fénye,
sötét felhők gyűlnek,
a lélek fényei is
komorrá vetülnek,
hiányzik a lombokról
a barna, sárga,
csupasz ággal lebben
a fűz, a nyárfa,
nem volt nyár,
nincs ősz,
szőlőt sem ügyel a csósz,
a szüret is szomorú,
a must alig édes,
elvitte a víz
a mosolygó fürtöket,
hullik az alma,
fekete a dió,
nem csapdos szárnyával
a Danaida-pillangó.
Apró neszezéssel
sűn matat a fűben.
tegnap is itt járt,
bóklászott a kertben.
Vajon milyen lesz a tél?
S megjön-e időben?

2014. szeptember

Tartalomjegyzék

Ajánlás Dórától	5
I. PILLANTÁS	7
Pillantás	8
Csillagragyogás	9
Álom csillagfénnel	10
Tövises az út a csillagokig	11
Csillagpor	12
Csillagok gyúléása	12
Négy csillag az égen	14
Csillagfényes éjszaka	15
Sötétség jön	15
Színek, vonalak, foltok	16
Valaki vigyáz	16
Ne búcsúzz!	17
Csillagokra nézek	17
Alkony	18
Kozmosz	18
Időlagút	19
Kezdet és vég	20
Csillagkapun átlép a pont	20
Távolság	21
Csillagvárosok	22
Aranycsillagok	23
II. DIDERGŐ FÉNY	25
Ha itt vagy	27
Pillantás	27
Egy ránc	27
Talány	28
Szemedben a fény	28
Mégis veled	30
Senkié vagy	30
Nincs szó	31
Sebeden a heg	31
Hozzád vezet	32

Akkor is	32
Virrasztás	32
Rejtőzködés	33
Jöjj, kedvesem!	34
Szabad-c	34
Szerelmedből nem	34
Elhagytál	35
Ölelés	35
Világ közepén	36
Szerelmes ének	36
Marionett	37
Fióknyitó	37
Utánad	38
Csók, könnyekkel	38
Szemedben láttam	39
Gyönyöröd kísér	39
Angyal, szárnyakkal	40
Érzés	40
Ha hagynád magad	41
Álmomban	42
Várok	43
Gleccser	43
Orgonajáték	44
Ez a nap	44
Különös csillag	45
Mosollyá rándult	46
III. HOZZÁNÓTTEM	47
Hozzánőttem	49
Nők a partról	50
Áttörnek a fények	52
Emlékezet	53
Tóparti látomás	54
Ha lesz még	55
Szálljatok, hamvak	55
Fecskék	56

Égig érő fa	56
Katonasírató	57
Éget a szó	58
Esztergom	58
Szentendre	59
Béke	59
Hazatalálni	60
Október 23.	60
Latinovits	62
Vitorlások (Kékszalag futam)	63
Otthonteremtők	64
IV. TŰZ és HAMU	65
Anyám árnyéka	67
Foltok kezemen	67
Szálló rózsaszírom	68
Lehet?	68
Gyász	70
Kalitkában	70
A fősvény	71
Várj engem!	71
Öreg barátomnak	72
Elfogyó láng	72
Magamnak élni	73
Szajhaság	74
Enyém	74
Becsukom szemem	75
A balga	76
Szavazz!	77
Rend-szer	78
Fogság	79
Siker	79
Már hiába	80
Ihlet	80
Küzdelem	80

Kezét el nem engeded	81
Vannak dolgok	81
Adalék	81
Viaszkép	82
Azután... ..	82
Elszámolta már	82
Kövek halmazába	83
Szélhárfa	83
Őrzi az ígét	84
Ha... ..	85
Papírrepülő	85
Mankó	86
Szélbe szórom	87
Utak	87
Boszorkányj	88
Csend	88
Magányba futnak az évek	89
Apám emléke	90
Helyzetkép	91
Erzsi néni	92
Elhal a szó	93
Válasz nélkül	93
Tragédia	94
Korok és sírfeliratok	94
Félelem	95
Mivégre	96
Szent Kristóf	96
Halkuló szavak	97
Három gondolat	97
Szeresd őket	98
Tűz és hamu	99
Pendzsi	100
Bevonulás	100
Egy	101

A költő	101
Születésnap	102
Kristóf megtért	103
Részvét	104
V. MÚLIK AZ IDŐ	105
Éjszakai forróság	107
Forróság	107
Készül álmodni	108
Forró sóhaj	110
Tavaszz	110
Nap tüze éget	111
Novemberben	111
Tavaszi szélben	112
Elmúlik nélkülem	112
Őszi előjáték	112
Ősz nyitja kapuját	113
Októberi este	114
Őszi légy(ott)	115
Eljött az ősz	116
Asszonnyá érett az ősz	117
Őszi békeesség	118
Őszidőbe értem	119
Ötven Nap-haiku	120
Szent Iván-éj	123
Pusztulás	124
Törékeny gondolat	124
Hullámok közé rejtve	125
Utcazenész	125
A régi ház emléke	126
Csandi	126
Léha nyár	127
Gyászvár	127
Egy fát ölelek	128
Suttog a hajnal	128
Őszidő, apró neszezéssel	129